

Proceedings of the Fourth Session of the Assam Legislative Assembly
assembled under the Sovereign Democratic Republican Consti-
tution of India.

The Assembly met in the Assembly Chamber, Shillong, at 10 a.m. on
Thursday, the 30th August, 1951.

P r e s e n t

The Hon'ble Srijut Lakshesvar Borooh, Speaker, in the Chair, the eight
Hon'ble Ministers, the three Deputy Ministers and forty six Members.

QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS

(To which oral answers were given)

Enforcement of Standard Weights in the State

Maulavi AFAZUDDIN AHMED asked :— 5

*1. (a) Have the Government taken any step to enforce the standard weights in the State as assured in the last Budget Session on the Resolution of the Questioner as discussed at pages 731-736 of the Assembly Debate of the 27th March 1951 ?

(b) If so, what ?

(c) If not, why not ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR replied :

1. (a)—Yes.

(b)—A Bill, viz.—The Assam Adoption of Standard Weights Bill, 1951—
is being introduced during the current session of the Assembly.

(c)—Does not arise.

Maulavi AFAZUDDIN AHMED : পৰিষদৰ এই অধিবেশনত এই বিলখন 'পাচ'
হবনে নহব ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : The Bill was
published in yesterday's Extraordinary Gazette, and I think it will be circulated
very soon.

Maulavi AFAZUDDIN AHMED : ইংৰাজী ১৯৪৪ চনতেই বিলখন 'চাৰকুলেট'
কৰি জনমত আহবান কৰা হৈছিল। এতিয়া আকৌ এবাৰ জনমত আহবান কৰাৰ
প্ৰয়োজন কি ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : আগৰ সেইখন
বেলেগে বিল আছিল আৰু এইখন হৈছে অকল standard weight ৰ বিষয় ?

Maulavi Md. ROUFIQUE : Do Government propose to pass the Bill in the current session ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : That is not possible.

Dr. E. H. CHAUDHURY : Do Government propose to hold another session ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : No.

Dr. E. H. CHAUDHURY : What will be the fate of the Bill then ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : It will be passed in the next Session.

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : Sir, under the Constitution the House is not dissolved. If for any reason a new House is not constituted in the month of January or February next this House may have to sit again and this Bill may not lapse.

UNSTARRED QUESTIONS

(To which answers were laid on the table)

The Assam Cattle Preservation Bill

Dr. E. H. CHAUDHURY asked :

13. (a) Will Government be pleased to state whether the Assam Cattle Preservation Bill which passed during the last Budget Session has been enacted ?
 (b) If so, which are the areas where the Act has been brought into operation ?
 (c) If not, why not ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR replied :

13. (a)—Yes.
 (b)—The Act has not yet been enforced anywhere.
 (c)—Government are first taking steps which will be necessary for carrying out the purposes of the Act.

Dr. E. H. CHAUDHURY : With regard to (c), may we know what steps Government deem necessary to take before enforcement of the Act ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : For instance, certain rules have to be framed, areas have to be selected and necessary staff appointed. These are some of the steps contemplated by the Government, which have to be taken before the Act is enforced.

Dr. E. H. CHAUDHURY : In view of the long time that has elapsed since the enactment of the Act, how much more time do Government

want to take in this matter ? The areas are there, the rules could be framed in the course of a week and in spite of the long time that has elapsed since the Bill was passed, Government have not been able to do anything.

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : It is a matter of opinion whether the necessary time has elapsed for taking all these preliminary steps. We however consider that a long time has not elapsed because this is a new provision and the framing of rules will certainly take time. Then Government will have to provide for finance for employment of the staff necessary for the implementation of the Act.

Dr. E. H. CHAUDHURY : May we take it that the Government are determined to enforce the Act in the course of a few months, at any rate before the year is out or before the next general elections ?

The Hon'ble Maulavi ABDUL MATLIB MAZUMDAR : It is not possible to say anything at this moment.

Cases of corruptions amongst officials

Srijut BELIRAM DAS asked: 52

14. Will Government be pleased to state—
 (a) How many cases of corruptions of officials have been detected since January, 1950 ?
 (b) How many of these cases have ended in convictions or departmental punishment ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI replied :

14. (a)—Seven.
 (b)—Six.

Maulavi Md. ROUFIQUE : With regard to (b), out of the six cases how many have ended in convictions and how many in departmental action ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : I require notice of this question, Sir. The figures were not asked separately. I can supply the information later.

Mrs. BONILY KHONGMEN : By whom were these cases detected ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : By the Anti-Corruption Department.

Prof. P. M. SARWAN : In view of the encouraging reply that six successful cases were found out of seven, will Government be equally energetic during the next two months and detect seven more cases ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI : That is a hypothetical question.

Assistant Sub-Inspector of Police, Moran Police Station

Prof. P. M. SARWAN asked :

15. (a) Are Government aware that the Assistant Sub-Inspector of Moran Police Station about the time of last Phagua (Doljatra) victimised and extorted money from Manik Singal Munda and other labourers and that the matter was reported to the Deputy Commissioner, Lakhimpur and to the Government by the Questioner ?

(b) Whether enquiries were made about the truth of the above allegation ?

(c) If so, what has been the result of the enquiry ?

(d) What action, if any, have Government taken against the then Officer-in-charge of Moran Police Station and the Assistant Sub-Inspector ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI replied :

15. (a)—Government received complaints to this effect from the hon. Member.

(b)—Yes.

(c)—The allegations could not be proved.

(d)—In view of answer to (c) does not arise.

Prof. P. M. SARWAN: With regard to (c), the answer is that "the allegations could not be proved", will Government please enquire from the Deputy Commissioner, Lakhimpur if he can give further light on the above allegations after having a further enquiry made by the Anti-Corruption Department in view of the meagre report given by me ?

The Hon'ble the SPEAKER: The reply is there, the allegations could not be proved.

Prof. P. M. SARWAN: In view of the meagre report submitted by me, I ask Government whether they will have the kindness to enquire from the Deputy Commissioner, Lakhimpur, for further light on these allegations. Probably that will help the Government.

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI: I do not understand where my Friend found that there was a meagre report. A thorough enquiry was made. Even those persons who are alleged to have paid the money did not admit it during the enquiry. Probably the money was paid to certain mohurrirs or intermediaries, and they might have swallowed the money.

Indian Administrative Services Examination

Srijut GAURI KANTA TALUKDAR asked :

16. Are Government aware—

(a) That the number of youngmen competing in the Indian Administrative Service from Assam is very few ?

(b) That it is mainly due to their inability to get any coaching facility that might encourage them to compete in the said examination ?

(c) That youths from Assam can hardly afford to take advantage of costly coaching at Delhi ?

17. (a) With a view to enable youths from Assam to compete successfully in the Indian Administrative Services Examination, do Government propose to make suitable arrangement for their coaching in the Gauhati University ?

(b) If not, why not ?

The Hon'ble Srijut OMEO KUMAR DAS replied :

16. (a)—Yes.

(b)—Possibly the lack of systematic coaching may be a cause, but the Gauhati University is itself an infant institution. As far as Government are aware, however, there is no institution in India which specialises only in coaching students for All-India Administrative Services.

(c)—There is no coaching for prospective candidates for the Indian Administrative Services in Delhi as far as Government are aware.

17. (a)—Government are considering this matter.

(b)—Does not arise.

Dissolution of the Present Assam Legislative Assembly

Dr. E. H. CHAUDHURY asked : 25

18. Will Government be pleased to state—

(a) When the present Assam Legislative Assembly is going to be dissolved ?

(b) Whether it will at all be dissolved before 1953 ?

The Hon'ble Srijut BISHNURAM MEDHI replied :

18. (a)—The present Assembly will continue to function under Article 382(1) of the Constitution of India till the new House is constituted and summoned to meet for the first time under the provisions of the Constitution.

(b)—The question of dissolution of the present Assembly does not arise.

Settlement of land with landless cultivators

Srijut BHADRA KANTA GOGOI asked : 55

19.—Will Government be pleased to refer to the reply given to Unstarred Question No.181 asked by Shri Bejoy Chandra Saikia during the March Session of the Assembly, 1951 (*vide* Assembly debates of 30th March, 1951 at pages 780-781 on the subject of settlement of land with landless cultivators) and state what reports have been received by the Government from the Local Officers ?

Srijut HARESWAR DAS (Deputy Minister) replied :

19. The informations in question have already been supplied to Shri Bejoy Chandra Saikia, M.L.A., in Revenue Department's letter No.RRQ.33/51/38, dated the 25th May, 1951 a copy of which is placed on the Library table.

Statement on the Speech made by the Leader of the Opposition regarding Mrs. L. Munshi

Mrs. BONILY KHONGMEN: Mr. Speaker, Sir, I would like to make a statement on the speech made by the hon. the Leader of the Opposition about Mrs. Munshi.

Mr. Speaker, Sir, on Tuesday last we all listened with rapt attention when the hon. Leader of the Opposition participated in the Resolution moved by the

946 STATEMENT ON THE SPEECH MADE BY THE LEADER [30TH AUG.
OF THE OPPOSITION REGARDING MRS. MUNSHI

hon. Leader of the European Group. I have always admired the words of wisdom that used to fall from the lips of the hon. and learned Leader of the Opposition. On that particular day he made a very good speech and his wise counsels and valuable suggestions resulted in Mr. Hardman's withdrawal of his Resolution. I must give him the credit of playing the part of a peace-maker between Government and the hon. Mover of the Resolution. But with due respect to hon. the Leader of the Opposition I must say that his speech where he referred to Mrs. Munshi is rather unfortunate and uncalled for. I could not contradict him the other day because I was immediately called upon to occupy the Chair.

On the 20th of August Mrs. Munshi was entertained by the members of the Assam Women Food Council at the Shillong Club to a non-cereal lunch. While chatting on the table Mrs. Munshi said like this that Doctors say some kind of vegetables like tomatoes, carrots and cucumbers should be eaten raw as boiling and cooking would destroy the vitamins that are in them. Towards the end of the lunch one of the ladies brought a plate of raw carrots for salad. It was first served to the Hon'ble guest Mrs. Munshi and then to the rest of the ladies. At 3 Mrs. Munshi addressed a meeting of the Mahila Samity at the Assam Club, Laban. In her speech she was trying to help us solve our food problem. She said that women could help to tide over difficulties by saving every scrap of food. She mentioned that even mango kernel and Jack-fruit stones are valuable food. Only we must develop a taste for them because, she said, food relished in Bombay would not be relished in Delhi. She also cited an example. She said that she used to like *Kachu sak* and *Kachu* leaves when cooked as food, but when she gave them to the servants they refused to take them.

I am not going to say all the things that Mrs. Munshi said. I do not know how a simple statement like this could be misrepresented. I am sure that hon. Leader of the Opposition would never have said it if he knew that the information was not correct. But I may tell him what he really said was not correct. Sir, probably he believes that what the lady said to him was true and therefore was trying to give the ladies of the country a word of warning that they should rather be careful about their experiment with new food. Any way that was all that Mrs. Munshi said. She never said that the doctors advised her to take vitaminised food specially on that day. I know the hon. the Leader of the Opposition has always been a gentle friend and a noble foe and as such I earnestly request him to be good enough to withdraw the portion of his speech in regard to Mrs. Munshi.

Dr. E. H. CHAUDHURY : Sir, by way of replying on what has been said on the floor of the House, I have a statement to make on behalf of the Opposition.

The Hon'ble the SPEAKER : Order, order. The Leader of the Opposition will now make his statement.

Maulavi Saiyid MUHAMMAD SAADULLA : Mr. Speaker, Sir, I am obliged to my esteemed Friend, Mrs. Khongmen, our Deputy Speaker, for placing before the House what actually took place while Mrs. Munshi was entertained by the Women's Food Council and while she addressed a public meeting at the Assam Club, Laban. I was not present on either of the occasions, but people who were present at these functions probably were not in the fore front, and could not follow the gist of what transpired and reported to me as I have stated before the House. Even now, from the statement made by our Deputy Speaker, I find, Sir, whatever I have said is not far out of the truth. The question of vitaminised vegetable like carrot was raised and a trayful of carrot brought to the lunch and the question of *Kachu* being experimented upon as a food was also referred to in the Assam Club meeting.

1951] REPORT OF THE COMMITTEE APPOINTED TO REPORT 947
ON THE CONDITIONS OF SERVICE OF PERSONS WORKING
IN ASSEMBLY SECRETARIAT

Mrs. BONLY KHONGMEN : Even before this statement was made, the plate of carrot was already there. (*Laughter*).

Maulavi Saiyid MUHAMMAD SAADULLA : But Sir, everyone in Assam knows that apart from the title which His Majesty was kind enough to bestow upon me, I was not dubbed as an enemy of the women, and I will be the last person to cast any aspersion upon a lady, and the lady for whom I have the greatest respect. She is not only a selfless worker but she is also the wife of Hon'ble Mr. Kanailal Munshi who was a Colleague of mine in the Constituent Assembly of India, and we served together in the Drafting Committee in drawing up the Constitution of India, for three years. If I had wanted to convey any adverse criticism of the activities of this illustrious lady, I could have couched my statement in a very different way, and I assure you, and through you our Deputy Speaker as well as her colleagues of Mahila Samiti that I have absolutely no intention of casting any reflection upon the lady, but it is a fact that every all-India leader who have visited Assam during the past twelve months had and have stressed the imperative necessity of self-help. I was only elaborating that theme of mine. If withdrawal of that particular portion of my speech will satisfy the womanhood of Assam, I am ready to withdraw it without the least hesitation. (*Laughter*).

The Hon'ble the SPEAKER : Now item No. 1, the Hon'ble Srijut Motiram Bora to move.

Presentation of the Report of the Committee appointed by the Assembly to report as to the method of regulating the recruitment and conditions of service of persons appointed to the Assam Legislative Assembly Secretariat and matters incidental thereto.

The Hon'ble Srijut MOTIRAM BORA : Mr. Speaker, Sir, I beg to present the *Report of the Committee appointed by the Assembly to report as to the method of regulating the recruitment and conditions of service of persons appointed to the Assam Legislative Assembly Secretariat and matters incidental thereto and to move that the recommendations contained in the Report be taken into consideration. Hon. Members have all got a copy of this and as such I need not dilate on this any further.

The Hon'ble the SPEAKER : Motion moved :

“That the recommendations contained in the Report be taken into consideration.”

Srijut DALBIR SINGH LOHAR : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মই এই আলোচনাৰ অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বিচৰা নাছিলো। কেৱল মাত্ৰ এটি কথা জানিব খোজো সেইটো হৈছে আমাৰ Assembly Reporter সকলৰ বিষয়ে কমিটিয়ে স্কুলমে Assembly Office টো Secretariat status দিয়াটো Constitution ৰ অনুকূল। তাত কব লগীয়া একো নাই। কিন্তু এইটো কৰাৰ লগে লগে সকলোৰে অলপ অচৰপ আৰ্থিক সুবিধাও হৈছে, কিন্তু আমাৰ Assembly Reporter কেইটাৰ Pay scale সম্বন্ধেও এটা বিবেচনা কৰিলে বোধকৰো সুখৰ কথা হ'লহেতেন। দেখাত তেওঁলোকৰ চাকৰীৰ একো Prospect নাই, প্ৰমোচনো নাই।

জানিব পাৰিলো এইবিষয়ে বিবেচনা নকৰাৰ এটা কাৰণ হ'ল, Assembly নবহা সময়ত এই Reporter সকলৰ বোলে একো কাম নাই। কিন্তু তাৰ কাৰণে তেওঁলোকক দায়ী কৰা যুক্তিসংগত হ'ব জানো। তেওঁলোকক ভালভাৱে নিয়োগ কৰাৰ ভাব হৈছে গৱৰ্ণমেণ্টৰ। ইংৰাজী Reporter সকলক যেনেকৈ মাননীয় মন্ত্রী মহোদয় সকলৰ P. A. কৰিছে তেনেকৈ Assembly Reporter কেইজনকো দেখোন P. A. কৰিব পাৰে। আমাৰ ভাষা উন্নতি কৰাৰ ইও এটা উদগনিহে হ'ব।

সেই কাৰণে মই আমাৰ সদাশয় চৰকাৰক ইয়াকেই অনুৰোধ কৰো যাতে তেওঁলোকক ২০০ টকাৰ পৰা ৪০০ টকাৰ Pay Scale বান্ধি দিয়াৰ কথাটো ভাল ভাবে চিন্তা কৰি চায়। আশা কৰো এই দুৰ্দিনত তেওঁলোককো এইখিনি দি সহায় কৰিব। এয়ে মোৰ কব লগীয়া কথা।

The Hon'ble Srijut MOTIRAM BORA : সভাপতি মহোদয়, Assembly Reporter সকলৰ বিষয়ে আমাৰ সমিতিত আলোচনা হৈছিল— বিশদ ভাবেই আলোচনা হৈছিল। তেওঁলোকৰ বৰ্তমান pay কি বকম, status কি বকম এইসকলো বিলাক বিষয়ৰ আলোচনা কৰা হৈছিল। শেষত কমিটিয়ে সিদ্ধান্ত কৰিলে যে তেওঁলোকৰ যি status, যি scale, অন্যান্য কৰ্মচাৰীৰ pay scale ব লগত তুলনা কৰিলে দেখিবলৈ পাব যে তেওঁলোকৰ অন্যায় কৰা হোৱা নাই। সেই কাৰণে কমিটিয়ে আৰু বেচি special relief দিবলৈ বিবেচনা নকৰিলে। অৱশ্যে এইটো ঠিক যে আজিকালিৰ কৰ্মচাৰী সকলৰ grievance আছেই সেইটো general কথা। এওঁবিলাকৰ যি status আৰু যি pay scale তাত কিন্তু আপত্তি কৰিব লগীয়া বিশেষ একো নাই। তথাপি Vernacular Reporter আৰু English Reporter এ যি অলপ allowance ব তাৰতম্য আছিল সেইটোও কমিটিয়ে সমান কৰি দিলে। সেইকাৰণে তেখেতে যি কথা কৈছে সেই কথা সিমান ঠিক হোৱা নাই। অন্যান্য stenographer সকলৰ status ব লগত Assembly Reporter ব status তুলনা কৰিলেও সিমান বেয়া বুলি কব নোৱাৰে।

The Hon'ble the SPEAKER : I put the question :
"That the recommendations contained in the Report be taken into consideration."

The Motion was adopted.

The Motion and the action of the Report will be taken up on the 1st September, 1951 and amendments, if any, should reach my office on the 31st August before 1 p.m.

The Hon'ble the SPEAKER : Now Dr. E. H. Chaudhury to move his Motion.

Motion re : acute shortage of foodstuffs and Textile in the State

Dr. E. H. CHAUDHURY : Mr. Speaker Sir, I beg to move that the House do now take into consideration the present tense situation arising out of a very acute shortage of foodstuffs and textile in the State.

Sir, when we met during the last Budget Session of the Assembly, enough time was devoted by different Members coming from different constituencies to an elaborate explanation of difficulties experienced by the people of their areas in the matter of procuring rice and paddy. In the earlier Session, the attention of the Government had been drawn to the very important fact that the rice and paddy situation in the Province was progressively deteriorating. It was only day before yesterday that the figures were supplied by the Leader of the European Group that the target set for procuring paddy was not reached. In 1948-49 the total procurement was 1,45,000 tons of rice and in 1949-50 it was 1,60,000. Up to the end of August only 50,000 tons were procured whereas the target was 2,75,000 i.e. less than 20 per cent. When there is a shortage of any important

commodity, especially when this commodity happens to be the foodstuff of the people, hon. Members of the House can very well imagine the plight of the poor. There is a control imposed upon the prices of paddy and rice as also upon certain goods and commodities but no where are these available at controlled rates. The Government, during the last Session, in the course of their replies, gave us hope that they had opened a large number of grain shops from which to purchase paddy and rice at cheaper rates consistent with their economic conditions, but it was pointed out to the Government that the number of shops opened by them was too inadequate in comparison with the large size of the population of the State. We made requests after requests to open more grain shops but our requests fell on deaf ears. Ours was a cry in the wilderness. Since the last Session, the position has been going from bad to worse with the steady rise of the price of paddy from Rs. 45 to Rs. 50 per maund and in certain areas the price of rice has gone up to Rs. 140 per maund.

In their Memorandum submitted to the Food Minister of India, when the latter visited our Province, the Government of Assam pointed out that the famine conditions obtained in this part of the Country. They stated "it will not be incorrect to say that in many areas in Assam actual famine conditions obtain and that unless the position was quickly retrieved the consequences are bound to be serious." They further added that "the absolute non-availability of rice is also reported from many areas".

Reports have been published in the papers to the effect that some people have died of starvation. The names of those who died for want of food have been published. This has happened in the Bordubi area. I understand that the Government have contradicted the news of the Special Correspondent of Statesman. But, Sir, the price of paddy is Rs. 40—50 per maund, that of rice is no less than Rs. 80 per maund at Dibrugarh. Only a few days ago, on August 22 last it was stated by the Special Correspondent of Statesman that only 1 seer of rice and 1 seer of atta per month were being issued to the people in the Bordubi area.

From what has been submitted by the Assam Government to the Central Minister, it appears that famine conditions do obtain in certain parts of the Province and that there is absolute non-availability of rice in certain areas and people in an area of about 60 square miles are living on an absolutely inadequate quantity of foodstuff. Then can we not conclude from this that there have been deaths from starvation? Actually there have been reports of deaths from starvation. If it is not from starvation, at least they have died from the effects of malnutrition. Is this one seer of atta and one seer of rice sufficient to meet the needs of an adult in any place of the world? It is because of this that I have been promoted to bring this Motion to be seriously considered by the hon. Members of the House so that the position might not deteriorate, that it might be checked or halted at this stage. Sir, we must look to the causes of this scarcity, very acute scarcity of foodstuff in our Province. As a matter of fact the same tale is narrated in other provinces of the country. Government of India have also admitted that people are actually suffering from this terrible shortage of food stuff and that is why they have been compelled to borrow or take foodstuffs on loan from other countries. They are going so far a-begging in spite of the fact that our country is deemed to be predominantly agricultural. What pains me most is that Assam which has been known to be a surplus Province in paddy and rice has been reduced to the condition such as we find it today. In spite of the fact that till recently there had been an export of paddy and rice from Assam, we find our people suffering today from malnutrition and hear of deaths from starvation

although that has been denied by Government. At times I wonder why there has been no revolution in the Province. Of course I am not exciting people to go to the extreme. We are against revolution. We have reports of hunger marches organised of people some time ago and they must be fresh in the mind of the hon. Members that recently in Cooch Behar when there was such a hunger march, Police opened fire upon those hungry people who were marching to the Government House to inform the authorities of their distress. They asked for bread, they got bullets. At least 6 persons were killed. Similar incidents may take place in Assam if Government do not arrest the fast deteriorating situation in this vital respect.

Sir, I was just talking about the reasons for which we have such a shortage of foodstuff in the Province. I do not believe that the position is as bad as it is given out to be in the papers that we are actually very short of foodstuff in Assam. We cannot accept the position as was adopted by my Friend Shri Mohendra Mohan Choudhury, the Supply Minister, when he said day before yesterday that 90 per cent. of the people in the Province are suffering from this shortage of foodstuff, and that he has been receiving reports from the villages, from urban areas, from many quarters that they are running short of rice or paddy. Actually speaking that is not quite true. There are yet some merchants who have large stocks of paddy in their possession. I know it. If Government have the courage to give me a staff of 10 armed police, I am prepared to take them to places, stockists and hoarders from whom they can procure rice to the extent of at least 3,000 maunds which will bring down the incidence of suffering of some people to some extent. Government, it appears, would not like such a statement specially when it comes from a Member of the Opposition. There is a talk of cordoning off of areas. But, Sir, if certain areas are cordoned off, it will mean that there will be no movement of paddy from these areas. Of course the price of paddy in the surplus areas will go down, but this will have a reverse effect upon areas where there is scarcity of rice or where people do not grow enough paddy. In such areas the price will shoot up and merchants who deal in paddy and rice will take every advantage of the position. In the Titabar area I have seen some check gates. But these gates are removed from place to place by the Inspectors of Procurement or by the Police or by those appointed for the purpose. I don't know for what purpose that is done. Is it not for the purpose of giving some chance to the black-marketers to do their job? Sir, Government have been asking for co-operation from the public and this co-operation has not been lacking at least so far as the Opposition is concerned. We have given every co-operation whenever that was demanded of us, but whatever we say falls on deaf ears. Nobody wants to seek our co-operation in the actual field, although Government shout for co-operation for checking blackmarket and corruption. Only day before yesterday I gave an instance as to how paddy was removed from Sibsagar to Jorhat in two lorries and how the blackmarketer was caught and how the matter was reported to the authority and what happened later on. If the policy of the Government is that they want co-operation of the people and yet they refused to act up to the suggestion of those whose co-operation they seek, in that case they can never tackle blackmarket or corruption in an effective way.

Secondly, Government have been talking about bringing more lands under paddy cultivation. From their figures we find actually a greater acreage has been brought under paddy cultivation, but on account of the natural calamities in which connection a special mention is made of the earthquake of August 15th, 1950, the outturn has not been satisfactory. Sometimes there has been the talk of training of rivers in order to check floods and provide more water supply for certain areas, but Government have pleaded their

inability in this respect or they have suggested that they will forward the suggestion of the hon. Member who has moved such a Motion or a Resolution to the Central Government for their consideration. Beyond that they could not go although they talk of the Colombo Plan or of money to be loaned to India under point 4 of the Scheme of Mr. Truman of America and although there has been talk of Central Government taking loan from the World Bank and of the various Schemes like Kosi River Valley Scheme, etc. etc. for which the Planning Commission already made their recommendations for the expenditure of crores and crores of rupees in order to keep us out of starvation, making the country self-sufficient. I just now do not know how, in spite of this wide spread scarcity of foodstuffs in almost every part of the country as a consequence of which their prices are going up almost daily, Government can talk of attaining self-sufficiency some time in the course of the next year. I think nothing can be more absurd, if I can use the word in the comparative degree, than to talk of attaining self-sufficiency in the course of 1952.

Sir, I happen to be a member of the Land Settlement Board of Jorhat and during the last session I talked about some land going to certain people who had already land. In that connection I told the Government that some landless people of Majuli and some other places were provided with land in the Titabar area with the result that those people could not come from a distance of about 15 to 20 miles to Titabar by shifting their huts and other necessary things required for growing paddy. As a result those areas at Titabar have remained fallow even today. It was only in a subsequent Land Settlement Board meeting that it was decided that those lands in the Titabar area be settled with the local landless people and nobody from outside should be permitted to cultivate that land. Enough land is lying idle and could not be cultivated because of the policy of the Government.

Sir, during the last session when we met here I gave figures of about $5\frac{1}{2}$ million acres of land being under cultivation in our Province of which 4 million acres are actually under rice or paddy cultivation. If you take the figure of 5 maunds per acre we have a production of 325 lakhs of maunds per year. But if we take the consumption figures per head as 15 seers per head per maund for a population of nearly one crore—or less than that—we have 450 lakhs of maunds yearly. If we take a more optimistic line in our calculation, *i.e.*, 10 per cent. more of production and 10 per cent. less of consumption then we find that we would require 257 lakhs of maunds annually in the Province. So, the deficit of which we talk so much and which gives worries and causes headache to the Government might be met if we bring more land under cultivation in this country. I think we can bring under cultivation many more acres of land provided the Government are willing to grant the necessary money to the poor people to obtain the necessary equipment like plough cattle, etc. I think the Government would see that all the available land is cultivated on a co-operative basis. When our Government fail to settle lands satisfactorily, our lands should be cultivated with subsidized money from the Centre. As a matter of fact, Sir, the food problem is the most important problem and the worst conditions occur in the country or State when the people are half-fed or are ill-fed. Government is to spend lakhs and lakhs of rupees in order to curtail the activities of the Communists or other elements who would like to up-set the Government. But it is admitted by all and must be admitted by the Government that communism thrives and flourishes on discontent when people do not get required amount of food. So if you keep them half-fed the only consequence will be the rapid spread of Communalism in the country, and it has already spread in a number of Asian countries. We read daily of the difficulties of the Governments in the South East Asia in controlling the communists. Hence, Sir, we cannot

afford to wait for long, we cannot afford to hear excuses from the Government— for one who excuses himself, accuses himself,—when most of our people are going hungry, are famishing. Everywhere, Sir, the minimum price of rice is at least between about Rs.47—55 per maund and in Shillong it ranges from Rs.47-8 to 53—we enquired about it only yesterday. At Jorhat it is between rupees 47 and 50. Any way the price is not lower than rupees 40 per maund, but the earning of the people has not increased proportionately. We quite realise the difficulties of the employees of the Government from whom Government get every kind of loyal service. They are, owing to the ineffectiveness of the control on foodstuffs in the State, experiencing terrible difficulties. I am speaking of those low-paid Government staff. I have been requesting Government to do what little they can in order to give them an increased allowance, dearness allowance or to increase their pay. I do not want that they should be paid double, but they should be given at least a reasonable increase so that they can feed their families properly and can purchase all the commodities necessary to keep them alive. Let us hope for the Government will give them more pay or as much as they actually need to purchase all the important commodities like rice, atta, cloth, etc., so that the low-paid employees should not have to suffer continually. Their hardships increased when Government reduced their quota of rice concession by about 50 per cent. which has not yet been restored. I do not know how Government could partially restore it while paddy is so scarce and while the Procurement Department, as the Supply Minister Srijut Mohendra Mohan Choudhury has admitted, has not been able to procure even half the amount of rice required. The Procurement Department has collapsed. From the beginning of the year up to the end of August the figure of procurement is about 50 thousand maunds, the target was 2,70,000 tons for the year.

There is the question of meeting the needs of lakhs of tea garden population. They require some 120 thousand tons per year but actually they were given as much as 17 thousand tons. This is far short of the actual needs of the Indian Tea Association. Of course we have to admire the steps taken by the Indian Tea Association in bringing foodstuff from other places to meet the requirements of their working population. If the Government cannot satisfy us as to why they have failed to give enough food to their population the only alternative would be a revolution. I am glad that such things have not happened and at times I wonder why there has been no revolution. This is not to be interpreted as encouraging a revolution. I just recalled the grounds on which revolutions break out. It was just today, Sir, that I received a letter from Mr. C. D. Khyllap, General Secretary, Cherra-Shella and Ri War Area Organisation, wherein he speaks about the difficulties of his people in getting foodstuffs. He says in Tyrna the population is 998 souls but what they get is 13 maunds and 20 seers of rice ; in Nongriat, population 125, the people get 2 maunds 10 seers ; Nonglait 250—gets 2 maunds 10 seers, Saitsohpen 772 people—11 maunds 10 seers ; Shella 1,400 people—16 maunds 20 seers ; Tyngnger—I cannot correctly pronounce these names, Sir, I hope some of my Friends opposite will correct me if I have wrongly pronounced some of the names—with a population of 610 people get 5 maunds 20 seers ; Nongwar 325 people—2 maunds 30 seers and Umtlang—290 people—2 maunds 30 seers. This is all per week. From this you can find out how this is far inadequate to meet the needs of the people. And it is said that the people in Khasi Hills are living on white potato and other roots, I don't know how long they can live like that.

Government have been pleading their difficulties and inability to meet the situation. We have given our suggestions that black-marketing must be stopped and the hoarders should be punished and if possible hanged if we are to follow

the advice given by the Prime Minister that black-marketers and such like people should be hanged. He said that at the time of the Bengal famine. He stated that when he would get power he would take every step necessary to halt the nefarious activities of this kind of undesirable people. Now he has got the power but he has not implemented his promise. You must know that a revolution is brewing in the country. When the Government fail the people will take the law into their own hands. If the Government cannot meet the necessities of the population the only conclusion we reach is that you should resign your office and make room for others.

I think I have said enough so far as foodstuff is concerned. There will be other hon. Members who would like to enlighten the House and make suggestions to be implemented by Government.

Now, the second part of my Motion is with regard to textile. Since the last Session a larger quantity of cloth has been imported into this Province. But what I want to tell the hon. Members is that although a little more quantity of cloth has come to our Province, the difficulty is still there in regard to dhoti and certain other kinds of cloth like loin cloth, etc. It was only recently that I saw the statement issued by Mr. Mahatab in the Central Parliament when in the course of his speech in defence of the Government position regarding textile in the country he said that the market was flooded with cloth. I was really surprised and failed to understand how a Central Minister could speak like that when the people are still going half-clad in many parts of the country especially in Assam and how in spite of the fact that the market has been flooded with cloth the textile price has not gone down. The price of one dhoti at times goes up to Rs.20. Not only that, dhotis are not available, Sir, in many parts of the Province. On this I would like to hear what the Hon'ble Minister for Supply Mr. Choudhury would like to say. But whatever he might say, the sad experience of the people will continue and they will continue to suffer.

Last Session I gave notice regarding the question of some bales of cloth brought to Jorhat by some firm as also to Dibrugarh by another firm. This cloth did not find its way to Jorhat. It was sold somewhere else. A similar case happened in Dibrugarh when in 1947-48 one Kaniram Kishore Lal brought a few hundred bales of cloth of which 23 bales were reported to have gone to some bogus persons or firms. I understand an enquiry was made and it was instituted under the Presidency of Mr. Gogoi who is also the Member of this House. Mr. Gogoi gave a report that part of it actually went to tailors who could not have got under those conditions that quantity of cloth in that area. I hope Mr. Gogoi will please make a statement as to the result of his enquiry—what was the exact quantity of cloth that was lost or went to the black market? Then there is the question of Lalchand Todi who is a Procuring Agent for Nowgong, Silchar, Haflong and North Lakhimpur. Textile worth 18 lakhs of rupees had to be given to him by the C. T. C. on account of its failure to dispose of the huge quantity of cloth and part of it I understand went to the black market. An enquiry was made; I do not know what was the result. More light may be thrown by my Friend Mr. Haladhar Bhuyan. I also understand that when the Provincial Congress Committee met at Silchar at the end of January this year, there was a march organised by the women of that place. Most of those women were half-clad. They wanted to demonstrate to the Government that they had not enough cloth to cover their bodies.

Sir, I think I have taken enough time of the House and I think other hon. Members would also like to take part in this debate. I hope Government will listen to the prayers that I have made through this short speech of mine regarding the acute shortage of foodstuffs and textile in the State and to see their way to

distributing the same to the people as adequately as possible in order that the people might not have to live in distress.

The Hon'ble the SPEAKER : Motion moved :

"The House do now take into consideration the present tense situation arising out of a very acute shortage of foodstuffs and textile in the State."

Any other hon. Member would like to take part ?

Dr. E. H. CHAUDHURY : I think it would be better if the Hon'ble Minister first gives his reply, Sir, so that if his reply is satisfactory some hon. Members might not like to take part, or they might change their arguments.

The Hon'ble Srijut MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY : Mr. Speaker, Sir, we meet here for the last time in the life of this Assembly. The General Election is near at hand and the new Government consequent upon the General Election will take over the reins of Government early next year. I am really grateful to hon. Dr. Chaudhury for giving me an opportunity to apprise this House and through it the people of Assam as a whole the gradually deteriorating food position of our country and the efforts Government are making to improve it. I feel it to be an obligation on my part to state clearly how things are faring under this regime. Reports are being published daily in newspapers under big headlines regarding soaring prices of paddy and rice and also of starvation. These reports are sometimes exaggerated no doubt, but nevertheless the fact remains that the people are suffering a great deal from want of foodgrains. I do not want to conceal the fact that in many places a famine condition is developing and sometimes I feel that the situation gets out of control. But thanks to the Government of India that they are doing their best to relieve and rescue us from such a situation and they have looked upon our case with sympathy and kindness. I want purpose-fully to be a bit longer so that every one of us may understand the food situation of our State in its proper perspective. I have not concealed any fact and have laid down bare how this acute food situation in Assam is developing gradually year after year. Some of the hon. Members may criticise the Government or may advise the Supply Minister to hang himself in the next tree for not being able to solve this vital problem of the country. I do not dispute their right of criticism nor do I dispute their right to advise the Government or the Supply Minister, but what I want to lay stress on is—will that solve the problem ? I am prepared to vacate my seat in the Government and shall be out of it very soon—will that be a solution of the whole problem ? I request you to pause and think. When the country is overtaken by a crisis, it is the duty of every citizen to sit round quietly and patiently and search for a solution. I wish you to be patient and tolerant and give what is best in you towards the solution of this problem.

Control on rice and paddy started from 1942-43. From that year till 1946, procurement and distribution of rice and paddy on behalf of the Government of Assam was entrusted to Messrs. Steel Brothers and Company Limited. During these years, Assam exported considerable quantities of rice and paddy to other deficit provinces of India. The figures of actual exports made are—

1942-43	75,000 tons rice.
1943-44	78,670 " "
1944-45	81,000 " "
1945-46	98,000 " "
					Total
				...	3,32,670 tons rice.

Government took over procurement of rice and paddy through their own official machinery since July 1946. In the year 1946-47 (Kharif year), a total quantity of 39,098 tons of rice was exported by Assam to different parts of India after meeting her own internal requirements. In the year 1947-48, the total quantity exported by Assam was only 3,715 tons. But due to difficulties which arose in the State during the same year, Government was compelled to import 5,000 tons of Burma rice from the Government of India stock in Calcutta. Thus in the year 1947-48, Assam instead of exporting any net quantity to other parts of India actually received help from the Centre to the extent of a net quantity of 1,285 tons. Besides this quantity of rice imported into the State during the year, a total quantity of 12,433 tons of wheat also was supplied to the State. So in the matter of cereals in the year 1947-48 Assam was actually an importing State to the extent of 17,433 tons. The Government of India exempted Assam from any export commitment during the year 1948-49 in view of her difficulties in the previous year and with a view to enable her to stabilise her own food situation before taking up further export commitments from the next year. During that year also, although Assam received no supply of rice from outside, she received a total quantity of 15,836 tons of wheat to strengthen her food position. In the year 1949-50, an export quota of 75,000 tons was fixed for the State by the Government of India. In the early part of 1950, Assam did actually export a total quantity of 10,300 tons of rice. But as difficulties started during the summer months and continued till the end of 1950, especially after the last great earthquake in the middle of August, she was compelled to seek help from the Government of India who supplied to the extent of 4,500 tons of rice and 14,500 tons of wheat. Previous to the earthquake, Assam received a total quantity of 6,950 tons of wheat from India beginning from January 1950. In addition to this, after the earthquake, the State received 723 tons of rice from East Pakistan, Kashmir, Patiala and others as free gift for distribution in the 'quake affected areas. A quantity of 500 tons was purchased from the East Punjab and a total quantity of 34,000 maunds (1,559 tons) was supplied to the State by the Manipur State. With the special permission of the Government of India, Assam also received a total quantity of 20,000 maunds of rice from East Pakistan in exchange for Assam Coal on the basis of a barter deal. Thus in the year 1949-50, Assam received help from the Government of India and other sources to the tune of 7,722 tons of rice and 19,950 tons of wheat. Taking into account that she exported in the early part of the year 10,300 tons of rice, Assam was yet an importing State in respect of cereals to the extent of 17,372 tons during 1949-50.

It will, therefore, appear that except during the war years, Assam has not practically been an exporting State in the true sense of the term. Even in the year 1946-47 when Assam did actually export 3,715 tons of rice, a corresponding quantity of 16,800 tons of wheat was also received by the State in the same year from the Government of India. This sharp fall in the volume of export after the war came to a close leading ultimately to a position in which she started importing foodgrains from outside from the year 1947-48 is the result of several developments of far-reaching importance within the State in the meantime. During the war years, the prices of rice and paddy for the first time registered a phenomenal rise from about Rs. 1-8-0 per maund of paddy to Rs. 18 per maund by disposing of all their accumulated surplus stocks. The threat of Japanese invasion involving absence of security of life and property also served as a strong incentive to dispose of whatever surplus stocks the cultivators actually had. A large number of the people of the State received food supplies from military stores in view of their connection with military works in different capacities. Thus, the internal consumption within the State was also to some extent less than usual during the war years. All these causes led to heavy drainage of the surplus stocks in the villages making it possible for the Government to export considerable quantities of rice and paddy to areas outside the State after meeting her internal demands. Evil effects

of that unfortunate denudation of all real surplus stocks from the rural areas started making themselves felt when the war came to a close and normal conditions returned. Partition of the country in August, 1947 was another factor in basically changing the food situation of the State. Most of the district of Sylhet which used to be a heavily surplus area was detached from Assam leading to a considerable fall in the total food availabilities of the Province. Even including Sylhet, Assam could actually export a net quantity of only 8,316 tons of rice in the year 1938-39 immediately before the last war as will appear from "The Accounts relating to the Inland Trade of India" published by the Government of India. Before the war, Assam used to import considerable quantities of rice from outside. So, the net position in 1938-39 was that export from her exceeded her imports only by 8,316 tons when she had much lesser population to feed compared to her production at the time.

The year 1948-49 was specially fixed by India for stabilising Assam's food position after her difficulties in the previous year. There was no export quota for the State. But even then, the State experienced considerable difficulties in meeting her own requirements and prices of rice and paddy rose to abnormal heights after the summer season started. The matter came to such a head that failing to meet the requirements of the Indian Tea Association from Government resources, the tea estates had to be permitted by Government to meet their requirements by purchase in the open market resulting in complete upsetting of the price level and considerable hardship to innumerable consumers. This had to be conceded under pressure of circumstances to prevent a complete breakdown in the supplies to the tea garden labour population.

Heavy Government procurement started from January, 1950 in the *Kari* year 1949-50. The winter crop harvested by December, 1949 was a very satisfactory one, the total production according to Government's estimate being 17,59,500 tons. The communal disturbances in the districts of Goalpara, Kamrup, Darrang and Cachar started from February, 1950. A large number of Muslim immigrants settled in Assam left for Pakistan temporarily in the wake of the disturbances disosing of all their paddy at whatever price they could secure during the emergency. Government procurement continued to be satisfactory till April, 1950 as a result of this temporary cause along with others. But during the same period, as a result of the communal disturbances, large quantities of food-grains were completely destroyed in the districts of Goalpara, Cachar and Kamrup. As a result of the communal disturbances and temporary evacuation of a large number of Muslim immigrants in the wake of the communal disturbances, vast areas were left uncultivated during the period of sowing and transplantation. Then came the great earthquake of 15th August followed by heavy floods in the affected areas which completely destroyed big quantities of food-grains in the granaries of producers. Standing crops destroyed by the earthquake and the floods in the affected areas were considerable. Then followed the drought in the month of September which is a crucial month in the year. The amount of rainfall during the whole month of September, 1950 was only 7.55 inches compared to 16.07 inches during the same month in 1940. It is estimated that this drought affected the winter crop by reducing production to a large extent. Damage to crops by insects in the different districts in 1950 was estimated at 18,933 tons by the District Officers. Due to high price of jute in 1950, there was great incentive to the cultivators for diverting paddy lands to jute and other commercial crops and in respect of jute alone, the total area involved must have been considerable. All these causes led to a heavy fall in the total amount of food-grains produced in the year 1950. It was estimated that the total production of paddy during the year was 12,93,100 tons in terms of rice compared to 17,59,500 tons in the previous year as estimated by the Department of Agriculture.

From the point of production, the year 1951 has been extremely disappointing from the very beginning. There was an unusual drought in the month of February which is a vital month in respect of Aus and Bao paddy sowing. During that month the total rainfall has been only .25 inches compared to 1.80 inches during the corresponding month of the previous year. In spite of the drought there was sowing of Aus and Bao in the districts concerned, but unfortunately heavy floods came once by the middle of June and again by about the middle of July which collectively damaged the crop to a considerable extent except in the district of Cachar. The total loss to Aus and Bao production as a result of these two successive floods is estimated by the District Officers to be 93,849 tons in terms of rice. The weather even now continues to be most unfavourable and reports indicate that the current Sali crops will also be very adversely affected. After the last Indo-Pakistan Agreement the price of Jute has risen to phenomenal heights. The price at one time rose to Rs.125 per maund and the ruling market price is in the neighbourhood of Rs.75 per maund. The result has been that cultivators have found it more lucrative to take to jute cultivation in preference to paddy and though accurate figures are not yet available as to the actual extent of diversion of paddy lands to jute, it is anticipated that the total area involved will be considerable.

The population of Assam as constituted today was 74,06,537 in 1941. Today the present population has been found to be 96,90,442 including the population of the North-East Frontier Agency unadministered areas. Against a total population of 96,90,442 to be fed today, the total production in 1950-51 is only 12,93,100 tons which is far short of the actual requirement. In the year 1942-43 against a population to be fed being 74,06,537 the total area under paddy was 38,16,214 acres and in 1950-51 the area under paddy was only 37,09,100 acres as estimated by the Agriculture Department in the final forecast for 1950-51 with a population of 96,90,442 to feed which shows that the production has not kept pace with the growth of population during the decade. The phenomenal increase in the total population of the State between 1941 and 1951 is the result of a variety of important circumstances. There was heavy influx of East Bengal Muslim immigrants into the Province since 1940. Since the Noakhali disturbances in 1946, there has been a steady flow of East Bengal Hindu refugees into the Province. After the Partition in 1947, the rate of influx became still higher and it culminated in heavy rush of helpless refugees into the Province from East Bengal after the communal disturbances in the early part of 1950. It will, therefore, be seen that even making due allowance for reduction in area under cultivation for a variety of circumstances beyond control as explained already in the year 1950-51, the growth in population to be fed has been completely out of proportion with the area under cultivation during the period from 1941 to 1951.

Procurement in the Kharif year 1949-50 was 1,69,177 tons. The total production in the year was 17,59,500 tons. But even then the Government commitments in the year 1949-50 could not be fully met. From May 1950 onwards, difficulties started to be experienced in meeting Government commitments which were 16,000 tons in all per month. Rice quantum in the cereal ration had to be reduced in the statutorily rationed areas. Hardly any supplies could be made to the rural areas suffering from food scarcity. For the first time, people were made to take their ration supplies in terms of atta to which most of the people were not generally accustomed. Even with the import of 22,222 tons of rice and wheat after the earthquake, Government could not keep the situation under effective control and prices every where shot up to phenomenal heights. The tea industry found itself in a very precarious position and due to Government's inability to meet their requirements from out of

Government's stock, both imported and locally procured, the Industry had to be permitted to go into the open market for purchasing their requirements.

In spite of considerable reduction in Government issues of rice, supply of part of people's requirements in atta and open market purchases by the Indian Tea Association, supplies continued to be made to all concerned on a hand-to-mouth basis and there was hardly any reserve anywhere either with the Government or the Industry. By the end of 1950, all resources with the Government and the industries were completely exhausted and on 1st January 1951 reserve with Government was 18,365 tons and with Industry 4,493.5 tons. As against that Government procurement started on 1st January 1950 with a reserve stock in Government godowns to the extent of 21,103.8 tons. It will, therefore, appear that even with a production of 17,59,500 tons in the year 1949-50 total procurement was to the extent of 1,69,177 tons out of that quantity. The year 1950 was a year of extreme hardship for all concerned. There was no case of starvation death, but innumerable people went with very inadequate rations under compelling circumstances living on diet to which they were not accustomed. Even with every possible precaution to remove any scope for waste and maximum possible economy in off-take, people could not be supplied in areas of scarcity with adequate stuff for two square meals a day. Areas which were noted for years to be heavily surplus started becoming dependent upon Government supplies and no part of the State was free from extreme food difficulties.

The impact of the calamities which overtook the State in the year 1950 leading to very great decrease in production has made itself felt in the year 1951. In the year 1950-51, production has been less by 4,66,400 tons than that of the year 1949-50. Government commitments have on the other hand increased significantly. Those areas which never received any help from Government in the past are now completely dependent on regular supply from Government stocks. With less production to the extent of 4,66,400 tons Government procurement in 1951 has not naturally been satisfactory from the very beginning in spite of all possible measures.

In the year 1950, under compelling circumstances, Government had to resort to mass seizure of food-grains in the rural areas from the month of September. By mass seizure, a quantity of only 892 tons could be secured by Government for meeting Government's commitments. To encourage cultivators to part with their surplus stocks, Government sold a total quantity of 17,433 bundles of C.I. Sheets against deliveries of paddy. The Indian Tea Association naturally paid extremely attractive prices for their purchases to secure maximum possible supplies by purchases in the open market. To ensure the complete utilisation of the whole administrative machinery for improved procurement, procurement operations were placed under the direct control and supervision of the District Officers from September 1950. But in spite of all these incentives for better procurement and coercive measures to force out surplus stocks from the rural areas, there was no improvement in Government procurement worth the name.

In 1951, Government procurement started with a comprehensive scheme based on the recommendations of the Foodgrains Investigation Committee (Rao Committee). Rigid control of movement was introduced and competition among different elements leading to possible disturbance of the price level eliminated by a system of monopoly purchase by Government agents in clearly demarcated small zones. To encourage cultivators to part with their stocks in the context of abnormal rise in the prices of other articles of his necessity, Government also raised the procurement prices of rice and paddy with effect from 1st March 1951. Finding no improvement in procurement whatsoever Government resorted to mass seizure in almost all the districts on a wide scale even from March. But the total quantity procured by seizure upto now is 4,148 tons in term of rice only. Imports into the Province from the Government of India stocks started from the month of March when the State Government received a

quantity of 5,000 tons from India which was sub-allotted to the Indian Tea Association. Under the Indo-Pakistan Agreement, a quantity of 20,000 tons of rice was also arranged for the Indian Tea Association by the Government of India and movement out of that supply started from end of April. Rice quantum in the cereal rations continued to be less than usual ever since September, 1950 and even during the easy months from January, Government could not increase it and atta continued to be a regular supply everywhere in the cereal rations, although due to inadequate stocks of atta in some stations, the rice quantum could not but be slightly increased in some cases on a purely temporary basis. Then came the cut in the cereal rations from 12 ounces to 9 ounces from 15th February 1951 and in spite of the Indian Tea Association being brought to the all India scale of rations contrary to practice in previous years and adjustment of Khet land produce of the tea garden labourers against rations supplied to them by the management, continuity of supplies could not be maintained both in statutorily rationed areas and also in case of the Industries. Due to unavoidable delay in the arrival of food supplies from East Pakistan and inability of the Government to meet the requirements of the Indian Tea Association from out of local stocks, the Indian Tea Association had to be permitted to make purchases to purchase even through rice mills as desired by them. But even then they could not purchase enough even to meet their day to day requirements. In view of all these difficulties, the Government of India found it necessary to come to the rescue of the Province by raising the import quota for the State from 24,000 tons to 1,00,000 tons. The position of the Indian Tea Association was so precarious in spite of open market purchases that they had to airlift considerable quantities of foodgrains from Calcutta all the way to different parts of Assam to meet even the day to day requirements. Government's extremely weak stock position also made it necessary for special transport arrangements to be made in Calcutta with the help of the Government of India to rush foodgrains into the State. The floods in June and July further complicated the position. In spite of heavy movement of huge quantities of foodgrains into the State from outside and all possible efforts to squeeze out hoarded stocks by mass seizure and enforcement drive, etc., the position has nowhere shown any improvement and the price level everywhere has reached phenomenal heights. Scarcity conditions not only in urban areas but also in most of the rural areas continue to manifest themselves and more and more people are daily coming in with demands for Government grains. There is hardly any district today in the State which has been able to meet her own requirements not to speak of helping any other deficit areas of the State.

Government commitments today are 19,000 tons per month. There has been considerable increase now in Government commitment in view of the fact that all tea estates outside the Assam Branch of the Indian Tea Association organisation are now dependent on Government supplies unlike previous years and demands from non-rationed urban areas and rural areas have tremendously increased. People living in the bordering areas of the Khasi and Jaintia Hills, Garo Hills and Cachar who used formerly to depend upon supplies from districts now in East Pakistan are now entirely dependent on the food resources of the State. Compared to 1950 Government commitments in 1951 have increased by 3,000 tons per month. As against that, Government actual procurement from January to July is only 48,640 tons. The scale of rice ration allowed in the statutorily rationed areas ever since August, 1951 has not been 9 ounces anywhere. Even in Shillong where there is hardly any extra source for people to purchase their requirements the quantum of rice ration has been only 6 ounces from September and it is continuing to be so. As directed by the Government of India, the ration cut was restored in the State with effect from 1st July, 1951. Owing to inadequate stocks of atta, local officers were allowed to raise the rice

quantum upto a maximum of 9 ounces till the stock of wheat improved. As soon as Government could secure heavier allotments of atta for the civil population, instructions were immediately issued on 21st July 1951 asking all local officers to reduce the rice quantum to 6 ounces and to supply the balance in terms of atta only. Government have also ordered that with atta stocks in hand, no one can be supplied more than 6 ounces of rice in the cereal ration. The extent of economy effected by Government in the issue of cereal rations can be judged from the simple fact that while upto the Summer of 1950, Government issued to the extent of 60,000 maunds of rice per month in Shillong rationed areas and to rural areas of Khasi and Jaintia Hills. Government today issue only 18,000 maunds of rice of an equivalent quantity of atta in same areas per month.

In view of the facts and circumstances stated above, there can be no room for any doubt that there is practically no availability inside the State for Government procurement and that the position has become very critical because of shortage in production to the extent of 4,66,400 tons *vis-a-vis* actual requirement to feed the total population of the State. Out of the total quantity of 1,00,000 tons fixed for the State by the Government of India, the State has received so far 57,000 tons including allotment for August and September. The balance requires to be rushed to the State to enable her to keep the situation under control and it is imperative that the State receives at the rate of 19,000 tons per month from India during October and November as has already been emphasised in repeated correspondence to the Government of India.

How hopeless the real food position of the State is today? Contrary to the mistaken belief that Assam is a surplus State, will appear clearly from figures of production and area under paddy cultivation *vis-a-vis* to population to be fed since 1942-43 compared to those relating to the year 1950-51.

Kharif year	Acreage	Yield in tons (in term of rice)	Population
(1)	(2)	(3)	(4)
(a) 1942-43	38,16,214	13,06,660	(a) 74,06,537 according to 1941 census.
1943-44	39,54,478	16,07,130	
1944-45	38,74,595	12,91,940	
1945-46	40,57,935	16,09,500	
1946-47	38,21,037	14,46,480	
1947-48	40,03,543	16,83,300	
1948-49	40,07,917	17,21,140	
1949-50	40,48,100	17,59,500	
(b) 1950-51	37,09,100	12,93,100	(b) 96,90,442 according to 1951 census including NEFA unadministered Areas.

It is therefore self-evident that unless total production can be raised substantially to cope with the phenomenal increase in population to be fed to the extent of 22,83,905 between 1941 and 1951, there is absolutely no hope for any stabilisation of the food position, maintenance of any effective control over price and distribution. Assam will continue to be a deficit State for some time to come till the gap between production and requirement can be made up by substantial increase in production.

Total production of rice in 1950-51 was 12,93,100 tons. Allowing 10 per cent. for seed and wastage the total available quantity was therefore 11,63,790 tons only. On the present population of 96,90,442 the *per capita* availability is there 11.2 oz. per day. Taking the population to be fed as 80 per cent. of the total population to make allowance for minors and infants the *per capita* availability stands at 14.2 oz per day.

Assuming the production for 1951-52 to be same as that of last year and deducting the loss due to the last June-July floods, the total quantity of rice available for 1951-52 comes to 11,99,251 tons. On the present population basis and making 10 per cent. allowance for seeds and wastage the *per capita* availability stands at 10.4 oz. per day taking the entire population into consideration. Owing to large scale diversion of paddy land for Jute and other crops, it is hardly possible to anticipate a bigger outturn of paddy in 1951-52 than last year. This is the picture roughly of our State in matters of food.

The other day my esteemed Friend, Shri Haladhar Bhuyan, did complain that while Government were taking away the paddy from surplus areas through mass seizure or otherwise they were not making arrangements for supply in the deficit pockets. He played to the gallery very well. But it is far from true. For the information of the House, I give below the number of cheap grain shops with average fortnightly supply in them.

Serial No.	Station	No of relief quota shops	Rice Tons	Wheat Tons	Paddy Tons	
1	Khasi and Jaintia Hills	248	152.5	29.9	182.4	
2	Jorhat	40	70	...	70	
3	Tezpur	52	150	...	150	
4	Silchar	28	73.9	...	73.9	
5	Nowgong	183	408	135	543	
6	Dhubri	26	129.6	...	129.6	
7	Dibrugarh	56	200	50	250	
8	Hailakandi	11	6	4	10.5	
9	Hailong	4	6.5	...	6.5	
10	Karimganj	14	4.7	2.3	7	
11	Barpeta	37	70	...	70	
12	Golaghat	7	37	...	37	
13	North Lakhimpur	2	4.6	...	4.6	
14	Goalpara	8	31.5	3.6	35.1	
15	Mangaldai	6	12	...	12	
16	Sibsagar	7	80	...	80	
Total			729	1,436.8	221.2	3.6-1,661.6

Monthly issue—3323.2 tons

This excludes rationed areas and Political Areas and Hill Districts

In this background, the situation as I have stated already is acute and at times separate. I leave the matter of textile to be replied afterwards. I have now dealt with food only. I beseech the hon. Members not to make the food issue an election platform. It is a national problem and no amount of abuses and condemnation can solve the problem. I do not say all is well with the Procurement Department. I do not say that there is no black sheep in the Supply Department, at the same time I cannot agree that all officers of the Supply Department from top to bottom are corrupt. I also do not hold that we, who have the honour and privilege to wear the silver white Gandhi caps, are the monopolists of all wisdom nor do we believe that by changing our political label we can become demi-Gods overnight. We are human beings with all human failings. We may commit mistakes—we are committing mistakes and everybody whoever may succeed us will be liable to commit such mistakes. Nature was very kind to Assam, it was bountiful all through, but of late its fury and wrath have been immense and calamitous. We have been victimised. Other human agencies also are playing their role against us. But inspite of all these we must stand boldly—face boldly and cross successfully all hurdles that may have stood on our way. From the side of the Government, I can assure the House that they are not complacent on the food issue. They are fully aware of their limitations and also the gravity of the situation. We are prepared always to consider other man's points of view and not to speak of myself. our Chief Minister also is anxious to have advice, assistance and co-operation from all quarters. I hope you will not deny them to us. In the course of the debate I am sure hon. Members will give us their constructive suggestions to tide over the difficulty. There are one hundred and one issues on which we can differ, but let us take this issue of hunger and starvation as one common for us all and work together wholeheartedly for its solution. No problem on earth however Himalayan it may be is insurmountable.

No argument can fill the hungry stomach I know it well, but what can we do ? We are trying our best and are prepared to meet all eventualities with calm and fortitude.

Srijut HALADHAR BHUYAN: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, সিদিনাখন মিঃ হাৰ্ড-মেনে যি প্ৰস্তাৱৰ অবতারণা কৰিছিল তাত মই চৰকাৰৰ Food Policy সম্পৰ্কে বহুতো কথা কৈছিলো আৰু ধৈৰ্য্যৰে সৈতে এই সঙ্কটৰ বিপক্ষে টিয় হ'বলৈ হলে কোনো sensitiveness ব'কা উঠিব নোৱাৰে। মোৰ সেই বক্তৃতাত যদিও চৰকাৰী কৰ্মচাৰী সকলৰ দুৰ্নীতিৰ বিষয়ে কোৱা হৈছিল তথাপি মই কোৱা নাছিলো যে সকলো চাকৰিয়ালেই দুৰ্নীতিপূৰ্ণ। তাত corrupted officers যিবিলাক আছে, তেওঁলোকে হয়তো নিজৰ প্ৰবোচনাতেই তেনে সমাজ বিৰোধী কাম কৰিছে নহয় চৰকাৰৰ পলিচিৰ কাৰণেই হৈছে। Food Grain Store House বিলাক নকৰাৰ কাৰণে দুৰ্নীতিপূৰ্ণ অফিচাৰ আৰু সমাজবিৰোধী ব্যৱসায়ীদলৰ প্ৰচেষ্টাত চোবাং বজাৰৰ সৃষ্টি হৈছে আৰু লাখ লাখ মোগ ধান চাউল ক'লা বজাৰলৈ প্ৰবেশ কৰিছে। ইয়াৰ উত্তৰত সিদিনা খন অনাবেবল্ শ্ৰীযুত বৰা ডাঙৰীয়াই কৈছিল যে নগাঁৱত ২০০ খন Food Grain Shop খোলা হৈছে। মই Food Committee গঠনৰ নিমিত্তে যি suggestion দিছিলো সেইখিনি মাননীয় শ্ৰীযুত চৌধুৰী দেৱে জানে আৰু তাক কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ কোনো তেনেকুৱা কমিটি গঠন হোৱা নাই। মিঃ কিদৱাই আৰু ডাঃ গোস্বামী নগাঁৱত থাকোতে এই Food Committee গঠন কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিছিলো আৰু তেওঁলোকে তাৰ উপকাৰীতা বুজি মোৰ সেই পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিছিল সেই Food Committee বিলাক গঠন কৰাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য আছিল যাতে সেই বিলাক কাৰ্য্যত পৰিণত কৰি অনুভাৱত পৰি হাহাকাৰ কৰা বাইজ আৰু আনহাতে সেই সমস্যা বিলাক বাইজে অনেক পৰিমাণে নিজে নিজে গাঁৱৰ ভিতৰতে সমাধান কৰি বাইজেই তদাৰক কৰি চৰকাৰৰো সহায়ত আৰু কিয়নো চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা ধান চাউলৰ survey বা হিচাব লোৱাটো সত্ত্বেও নহয় কিন্তু বাইজে নিজ নিজ গাঁৱৰ ধানৰ হিচাব লোৱাটো নিচেই সহজ,—এনে কৰিলে ক'ত কিমান ধান চাউল আছে, ক'ত কিমান মানুহে খাবলৈ নাই পোৱা, সকলো ওলাই পৰিব আৰু

সেইমতে চৰকাৰে সাহায্য দি বাইজৰ হাহাকাৰ অৱস্থাৰ উপশম ঘটাব। মই এইদৰে গৱৰ্ণমেণ্টক সদায় সহায় কৰি আহিছো। আজিৰ খাদ্য মন্ত্ৰীৰ Statement ত কোৱা শুনিলো “Snow white cap” পিন্ধি পাৰ্টি সলালেই Demi-God নহয়। আৰু তেখেতে কৈছে যে নতুন Election অৰ পাচত নতুন মন্ত্ৰী সভা হব, নতুন ব্যৱস্থা হব আৰু যদি ইয়াতকৈ ভাল ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে—তেখেতে মন্ত্ৰীপদ ইস্তফা দিবলৈ বাৰ্জী আছে। তেখেতৰ কথা শুনি “ধোবা মন্ত্ৰী”ৰ সাধু কথাটোৱে মনত পৰিছে—সেইটো হৈছে এই :—

“কোনো এক কথা আছিল। তেওঁৰ মন্ত্ৰীজন আছিল ধোবা। ধোবাই মন্ত্ৰী হবলৈ পায়, আমোদ প্ৰমোদৰ মাজত নিজকে উটুৱাই দি, ৰাজ্য শাসন কাৰ্যলৈ পিঠি দিলে। তাচ, পাশা, দবা আদি খেলি দিন কটায়। ৰাজ্যৰ প্ৰজাবিলাকৰ মাজত খেলি মেলিৰ ভাব আহি পৰিল। এনেতে ওচৰ চুবুৰীয়া আন এজন বজাই তেওঁলোকৰ মনোবৃত্তি আৰু কাৰ্য্যকলাপ দেখি ভাবিলে এওঁলোকে দেখোন এই দৰেই ৰাজ্য চলাব লাগিছে। এই সুযোগতে এওঁলোকৰ ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰা উচিত হব। এই ভাবি, আক্ৰমণ কৰিলে। তেতিয়া বজাই ধোবা মন্ত্ৰীক মতাই আনি স্মৃধিলে মন্ত্ৰী এতিয়া কিহব? তেওঁলোকে আক্ৰমণ কৰিলেই। মন্ত্ৰীয়ে কলে—সময় আছে; ব্যৱস্থা কৰা হব। তাৰ পিচত সিখনদেশ, গোৱালপাৰা (ধৰি লওক) আক্ৰমণ কৰিলে, তেতিয়াও ধোবা মন্ত্ৰীৰ একেই উত্তৰ; তাৰ পিচত ‘বকো’ অধিকাৰ কৰিলে—তেতিয়াও উত্তৰ দিলে, ‘একো ভয় নাই স্বৰ্গ দেউ’ তাৰ পিচত গুৱাহাটী ললেহি, এইদৰেই আহি আহি ‘মৌলাই’ gate পালেহি। বজা নিকপায় হৈ মন্ত্ৰীক উপায় কি কৰিছা বুলি সোধাত ধোবা মন্ত্ৰীয়ে কলে “ওঁ এতিয়া আমি পলাব লাগে” এয়ে আটাইতকৈ ভাল যুক্তি। (হাঁহিৰ বোল) এতিয়া খাদ্যসমস্যা সমাধানৰ পথত আমাৰ খাদ্য-মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত চৌধুৰী ডাঙৰীয়াৰ অৱস্থা এনে হৈছে। শ্ৰীযুত বৰা ডাঙৰীয়াই কৈছে যে নগাঁৱত দুশ খন Food Grain Store আছে। সেইটো মোৰ পৰামৰ্শ মতেই গভৰ্ণমেণ্ট কৰিলে। মই যেতিয়া কংগ্ৰেছ Parliamentary Partyৰ চেৰ্কেটাৰী আছিলো তেতিয়াই অৱশ্যে কৰা হৈছিল। সেইটো ফুটনি কৰা কথা নহয়। Party Leader শ্ৰীযুত মেধি ডাঙৰীয়াৰ চিঠিত দেখুৱাব পাৰো।

Procurement ৰ কথা কওঁ যে—

Although the procurement of paddy in the district is fairly well, the supply of rice to the consumers is very poor, and it is, I am given to understand, due to the fact that about 70 to 80 wagons of rice are being monthly exported from the district to some deficit areas elsewhere. It is officially learnt in the Food Committee meeting that less than 10 per cent. of the total demand is being catered to the deficit pockets within the district. As a result, the price of paddy, for instance at Rupahi and such other places, is shooting up to Rs.22 per maund and the price of rice to Rs.34 to Rs.40 per maund. Our original idea of Food Grain Shops has been turned to a pious wish due to inadequate supplies made to them. Naturally, the people are groaning under hardships and you can imagine their feelings towards Government and the lot of the poorer section. We are to face still harder days yet.

To my mind it is time that steps should be taken to arrange regular and adequate supplies to the deficit pockets so as to bring down the prevailing soaring prices. The starving people have to bless the black-marketers and curse the Government for supplies and non-supplies respectively.

মই এইটো যে মাহৰ কথা কৈছো। যেতিয়া খবৰ কাগজত দেখিছিলো ধানৰ মোগে ২৫১/৩০ টকা, তেতিয়া নগাঁৱত হৈছিল ধানৰ মোগে ৫০/৬০ টকা।

মই পাৰ্টি সলনি কৰিব পাৰো, কিন্তু মোৰ নীতিৰ সলনি হোৱা নাই। গান্ধী টুপি পিন্ধি মিছা কথা কেতিয়াও কোৱা নাই। মহাত্মা গান্ধীৰ বাণী, ধৈৰ্য আৰু প্ৰেৰণা সদায় মনত জাগি থাকে। আজি তেখেতৰ ছবি আগত ৰাখি কেতিয়াও মিছা কথা কোৱা নাই।

The Hon'ble Srijut MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY: On a point of personal explanation, Sir. I did not say like that as is stated by the hon. Member. What I said is that the wearers of the snow white Gandhi caps were not the monopolists of all wisdom, and at the same time I also told that by changing the political label one cannot become a demi-God overnight. I did not make any aspersion on Shri Bhuyan for his wearing the Gandhi cap.

Srijut HALADHAR BHUYAN: মই অৱশ্যে একো বেচি কথা কোৱা নাই। তেখেতে যি কথা কৈ গৈছে তাৰেহে উত্তৰ দিছো। তেখেতে যি পাৰ্টি change কৰাৰ কথা কৈছে.....

The Hon'ble Srijut MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY: There is no harm in wearing Gandhi cap, Sir.

Srijut HALADHAR BHUYAN: He did refer to wearing snow white cap, but he said that Gandhi cap was not the monopoly of anybody. Of course somebody can issue permit to wear this kind of cap, but it is not a monopoly of any section of people.

The Hon'ble Srijut MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY: I think, Sir, Mr. Bhuyan is labouring under a misconception. I may read out exactly the sentence I stated "I also do not hold that we who have the honour and privilege of wearing the snow white Gandhi caps are the monopolist of all wisdom nor do we believe that by changing the political label one can become a demi-God overnight."

আমাৰ যি সকলৰ বৰফৰ নিচিনা বগা গান্ধীটুপী পিন্ধাৰ সৌভাগ্য ঘটিছে, সি সকলে সকলো জ্ঞানৰ অধিকাৰী বুলি নেভাবো। মই আৰু বিশ্বাস কৰো যে দলৰ মাৰ্কা সলনি কৰিলেই মানুহে একে নিশাৰ ভিতৰতে পশুৰ পৰা দেৱতা হব নোৱাৰে।

The Hon'ble the SPEAKER: তেখেতে কি কলে আপুনি বোধকৰো শুনিলে।

Srijut HALADHAR BHUYAN: তেখেতে যেতিয়া না কৰিলে, মই আৰু একো নকওঁ। মোৰ হাতত চিঠি পৰ্য্যাপ্ত আছে। (এটা মাত—কোন তাৰিখৰ চিঠি) ১৮ মে'ৰ চিঠি। এই কথা মুখ্য মন্ত্ৰীকো সুধি চাব পাৰে।

মোৰ কথা হৈছে এই যে শ্ৰীযত চৌধুৰী ডাঙৰীয়াৰ কথা শুনি মই এই কথা কবলৈ বাধ্য হৈছো। মই সিদিনাখনো কৈছিলো যে আমি যদি ভূমিকম্প আৰু বানপানীয়ে বেয়া কৰা ঠাই বোৰত আৰু কোনো শস্য উৎপন্ন নকৰা ঠাই বোৰত খেতি কৰোৱাৰ বন্দবস্ত নকৰো আৰু য'ত দুটা খেতি নহয় বা নকৰে তাতো খেতি কৰি উৎপাদন বৃদ্ধি কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰো, তেনেহলে অহা বছৰ অৱস্থা আৰু বেয়া হব। মাননীয় মুখ্য মন্ত্ৰী যেতিয়া নগাঁৱলৈ গৈছিল তেতিয়া মই কৈছিলো যে নগাঁৱত অনেক ঠাই আছে আৰু মিকিৰ পাহাৰৰ ফালেও আছে যি বিলাকত জান-জুৰি বহুত আছে কাৰণে প্ৰায়ে খেতি নষ্ট হয়। Pumping machine নোহোৱাৰ বাবে এই জান-জুৰি বিলাক harness কৰিব পৰা নাই। তাকে কৰিব পৰাহলে সেই ঠাই বিলাকত বৰো খেতি কৰিব পৰা হ'লহেতেন আৰু শালি খেতিও কৰিব পৰা হ'লহেতেন। এই বিষয়ে কৃষি বিভাগকো কোৱা হৈছিল, কিন্তু কোনো action লোৱা নাই। খাদ্যসমস্যাৰ কথা আৰু বেচি কব নোখোজো.....

The Hon'ble the SPEAKER : আপুনি lunch ৰ পিচত আৰু পাচ মিনিট কব।

Adjournment

The Assembly was then adjourned for lunch.

After lunch

Srijut HALADHAR BHUYAN : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, food supply সম্পৰ্কে মই আৰু বিশেষ কব নোখোজো। কিন্তু এটা কথা নকৈ নোৱাৰো। অৱশ্যে মই এই কথাটো Hon'ble Supply Minister ক লিখিও জনাইছো যে, অন্য পাৰ্টিৰ লোকে যি বিলাক food committee কৰি দিছে তেওঁলোকক কংগ্ৰেছৰ মানুহ বুলি কংগ্ৰেছ চেক্ৰেটৰীয়ে certificate নিদিলে সেই কমিটি বিলাকক চাউল নিদিয়ে। Food Committee য়ে আপত্তি কৰিছে যে কংগ্ৰেছৰ মানুহৰ বাহিৰে কাৰো চাউল দিয়া নহয়। আৰু অনেক ক্ষেত্ৰত তাকেই কৰিছে। মই কিছু দিনৰ আগত এখন মিটিং কৰোতে মানুহে আপত্তি কৰিছে যে কংগ্ৰেছৰ মেম্বাৰ হলেহে চাউল দিয়া হব।

এতিয়া আপুনি ভাবি চাওক, আজি কালি দেশত বহুত পাৰ্টিয়েই হৈছে যেনে কংগ্ৰেছ চোচিয়েলিষ্ট, প্ৰজ্ঞাপাৰ্টি, কমিউনিষ্ট পাৰ্টি ইত্যাদি। নানা মানুহৰ নানা Ideology আছে। সেইটো একো দোষৰ কথা নহয়। মানুহৰ নিজৰ নিজৰ একোটা চিন্তাধাৰা আছে আৰু সেই চিন্তাধাৰাই নিজৰ Ideology। সেই মতে মানুহে নিজৰ পাৰ্টি বাচি লয়। সেইটো মানুহটোৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। সেই নিমিত্তে এটা বিশেষ পাৰ্টিয়ে ক্ষমতা লাভ কৰি বাকীবিলাকক হেঁচি ধৰাটো সমীচিন নহয়, সেই কাৰণে মই গভৰ্ণমেণ্টক অনুৰোধ কৰো যাতে কথাটোৰ যথাযথ ভাবে অনুসন্ধান কৰি এই ঠেক মনোভাবটো দূৰিত্ত কৰাৰ এটা সুব্যৱস্থা কৰে। দুইমহৰ যুঁজ লাগে মাজতে বিৰিণ্ডাৰ মৰণ; প্ৰত্যেক পাৰ্টিৰে কৰ্তব্য হৈছে সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ দুখ মোচন কৰাৰ চেষ্টা কৰা। তাৰ সলনি দুটা পাৰ্টিয়ে খোৱা কামোৰা কৰি ৰাইজক মাজতে দুখ দিয়াটো সমীচিন নহয়। আগতে যেতিয়া Saadulla Ministry আছিল, আৰু যেতিয়া আমি opposition side ত আছিলো, তেতিয়াও মই সদায়েই constructive suggestion, গঠন মূলক উপদেশকেই দি আহিছিলো। এতিয়া মই যদিও প্ৰজ্ঞাপাৰ্টিলৈ আহিছো তথাপি মই constructive suggestion কেই দি থাকিম। য'ত ৰাইজৰ অলপ উপকাৰ হয়, খাবলৈ পায়, তেনে পৰমৰ্শই সদায় দিম। এনেক্ষেত্ৰত এইটো সোঁৱৰাই দিও যে Government declared that any man be he a king or a street man, Government must feed him; Government must not allow him to go unfed. প্ৰত্যেক লোককে বজাৰ পৰা বাটৰ বাটৰৱালৈকে সকলোকে আহাৰ যোগোৱাটো গভৰ্ণমেণ্টৰ ষোষিত নীতি। এনেস্থলত, কংগ্ৰেছৰ পক্ষৰ পৰা এনে এটি কুব্যৱস্থা হোৱাত ৰাইজে বৰ অসন্তোষ পাইছে। এই বিষয়ে গভৰ্ণমেণ্টে ভালকৈ চিন্তা কৰি চাব।

তাৰ পিচত কাপোৰ সম্পৰ্কে বিশেষ কথা কব নোখোজো কাৰণ আসাম গভৰ্ণমেণ্টে কাপোৰৰ ক'টা কম পাইছে। কাৰণ বহিৰ্বানিজ্য বৃদ্ধিৰ কাৰণে ডলাৰ আজিৰ্জবলৈ কেন্দ্ৰীয় গভৰ্ণমেণ্টে শতকৰা ৬০ ভাগ কাপোৰ আন আন দেশলৈ পঠাই আছে।

The Hon'ble Srijut MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY : Not 60 per cent., Sir, it is 33½ per cent. Now it has been raised by 10 per cent.

Srijut HALADHAR BHUYAN : যি হওক, সেইকাৰণেই মই কৈছো যে তাৰ উপৰিও bottle neck transport supply ৰ কাৰণেও কাপোৰ প্ৰচুৰ পৰিমাণে ইয়াতলৈ আহিব পৰা নাই, তথাপি যেমিবা ৫ হাজাৰ বেইলৰ ঠাইত ২ হাজাৰ বেইল আহিল তাকেই গাইপতি যি ২ হাত বা এক বেগেত পৰে সেইটোৰ পৰা ৰাইজ বঞ্চিত হোৱাটো দুখৰ কথা।

The Hon'ble Srijut RAMNATH DAS : এক বেগেত দিলে কামত আহিব জানো ?

Srijut HALADHAR BHUYAN : সেইটো বুজাবলৈ সময় লাগিব। মই কাৰ্টি কাৰ্টি এবেগেতকৈ দিবলৈ কোৱা নাই কেন্দ্ৰীয় গৰণমেণ্টে ১২ গজ হিচাবে মানুহ মুৰে কাপোৰৰ ক'টা নিৰ্দ্ধিষ্ট কৰিছে আৰু তাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে প্ৰতি জনে বাৰ গজকৈ পাব লাগিব, কোনোৱে বুতিখন কোনোৱে শাৰীখন কোনোৱে দুই চাৰি গজ মাৰ্কিন এনেকৈ পাব লাগিব। আৱশ্যক মতে এটা গৰপাট্টা হিচাব উলিয়াই সেই হিচাবমতে লোকসকলে পাব লাগে। সেইটোও পোৱা নাই। গতিকে যিখিনি কাপোৰ আহিছে তাকো ভাল ভাবে ৰাইজৰ মাজত বাতি দিয়া হোৱা নাই। সেই মন্তে মই আমাৰ Hon'ble Chief Ministerক এখন চিঠিও দিছিলো। সেই চিঠি খনত মই কাপোৰ সম্পৰ্কে বিশদ ভাবে লিখিছিলো। (Hon. Member searched for the letter on his table.)

The Hon'ble the SPEAKER : আপুনি যিটো পাইছে সেইটো কওক।

Srijut HALADHAR BHUYAN : মই কৈছিলো যে কাপোৰ Procurement আৰু Distribution Procure কৰাৰ কাৰণে যিবিলাক Agent নিয়োগ কৰা হৈছে, সেই বিষয়ে এটা ভাল ব্যৱস্থা লোৱা উচিত। কাৰণ বৰ্তমান ব্যৱস্থাটো একেবাৰেই ভাল হোৱা নাই। মানুহৰ কাপোৰৰ অভাৱ অভিযোগ দিনে দিনে বাঢ়িহে গৈছে। মানুহে ভাবে যে কংগ্ৰেছে, গান্ধীজীৰ আঠুলৈ কাপোৰ পিন্ধা আদৰ্শত ৰাইজক এনেকৈ, অনুকৰণ কৰিবলৈ অনপ্ৰাণিত কৰিছে নেকি? ১৯২১ চনত বিলাতী কাপোৰ পিন্ধিব নালাগে বুলি Bonfire বন্ধ-দাহ কৰা হৈছিল কিন্তু এতিয়া সেই বিলাতী কাপোৰ মুকলি কৰি দি বিদেশী কাপোৰ পিন্ধিবলৈ লোকক বাধ্য কৰিছে, অৱশ্যে মই আসাম গভৰ্ণমেণ্টৰেই কথা কোৱা নাই, কেন্দ্ৰীয় গভৰ্ণমেণ্টৰেই কথা কৈছো। এতিয়াতো সেই বাধা নাই, ইয়াৰ পৰাই অনুমান কৰিব পাৰি যে গান্ধীজীৰ যিটো আদৰ্শ আছিল সেই আদৰ্শ এই গভৰ্ণমেণ্ট বা কংগ্ৰেছে নাশ কৰিলে, (Voice—কেনেকৈ, কেনেকৈ?)

কেনেকৈ—গভৰ্ণমেণ্টে সাহায্য দি মানুহক কাপোৰ-কানি তৈয়াৰ কৰি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সক্ষম কৰিব পৰা নাই; কুটীৰ শিল্পৰ উন্নতিৰ হকে প্ৰয়োজনীয় অৰ্থ অথবা সমল যোগান ধৰিব পৰা নাই। খদৰ মানুহে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে—তাৰ উৎপাদনৰ কাৰণে কোনো প্ৰচেষ্টা চলোৱা হোৱা নাই। এই দৰেই, মহামানৱ—মহাত্মা গান্ধীৰ গঠন মূলক পৰিকল্পনা বিলাক চৰকাৰে নাশ কৰিছে বুলিব লাগে। ইয়াৰ ফলত বিদেশী কাপোৰৰ প্ৰচলন হবই লাগিছে, সেইবিলাকৰ ওপৰত কন্ট্ৰল নাই।

(Voice—গভৰ্ণমেণ্টৰ সহায় নহলে মানুহে কাপোৰ উৎপাদন কৰিব নোৱাৰেনেকি?)

Dr. E. H. Chaudhury য়ে উল্লেখ কৰা unpleasant কথা খিনি পুনৰুত্থাপন নকৰো। তথাপি এই পৰিঘদৰ জ্ঞাতাথে কওঁ যে—কাপোৰৰ বিতৰণ থিক হোৱা নাই। নগাঁৱত ময়ে এতিয়া কাপোৰৰ বিতৰণৰ্থে বেলেগ বেলেগ ইউনিট কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দি গোটেই জিলাতে ৩২৮টা ইউনিট কৰি দিয়াইছো যাত, ভাল মতে কাপোৰ বিতৰণ হয়, আৰু চোবাং বজাৰলৈ যাব নোৱাৰে তাৰ বাবে তদাৰক কমিটিও পাতিবলৈ পৰামৰ্শ দিছো আৰু চৰকাৰে সেই পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিছে সেই বাবে মই বৰ সন্তোষ পাইছো।

মাননীয় শ্ৰীযুত চৌধুৰী ডাক্তৰে জানে যে, এনে কৰিলে দুখগ্ৰস্ত ৰাইজৰ উপকাৰ হবই।

Prof. P. M. SARWAN: Mr. Speaker Sir, I wish to say a few words in regard to the food situation. I will not speak very much about textile shortage, because I believe that this shortage is more or less due to manipulation. I really believe that cloth famine has been man-made, but what about food problem? Famine conditions prevail in Assam. This fact has been publicly admitted by the Government. If famine conditions do prevail, whether there is any prove of it or not, some persons may have died of starvation due to the famine conditions. At any rate, the sick in the interior parts of Assam, who might have lived if food had been available at reasonable rate, may have died. News of the interior percolate to the seat of Government after many delays. This is proved by the fact that the Government very frequently in answering questions, state that they have no information, although the matters in question may have been in wide circulation.

Till the 25th August last, when I left Jorhat, rice in Jorhat Town was selling at Rs.50 a maund. This is above the purchasing power of the vast majority of people. In Dibrugarh Subdivision one has the information that in the Bordubi and Doom Dooma areas rice has been selling at more than Rs.80 per maund.

What are the causes of this state of things? Have people started dying for want of food? If not, are people likely to die for want of food? If a single death due to starvation on account of the admitted famine conditions occurs or has occurred, the responsibility must squarely be borne by the Government who have promulgated all sorts of policies bearing on food and food production specially relating to food procurement, food production, land settlement, efficiency, anti-corruption and control. In the interior there is no rationing. Landless and unemployed people are in great misery. In addition to this there is smuggling out of paddy and rice (*A Voice*—where, where?) Government have no information? It is strange. Smuggling is going on in Borhat and Sapekhati railway stations.

Maulavi MD. ROUFIQUE: On a point of order, Sir, may I know from the Hon'ble Speaker whether the debate will take place when the Mover of the Motion is absent from the House?

The Hon'ble the SPEAKER: Yes. The Resolution can be debated.

Prof. P. M. SARWAN: Policies may or may not be good on paper and opinions might differ, but inefficient or corrupt implementations of policies are worse than having faulty policies. British policies might have been faulty, but the faults were more than made up by an efficient and upright administration. The masses are the best judges of Government administration, and they do say that the British Government was better than the present Congress Government, (of this also, perhaps, the Government have no information!) In regard to the food procurement policy of the Government, the Government have admitted their failure to procure food even for the rationed population who might have by now died in their thousands if others not connected with the Government had not, on their own initiative, moved rice by planes to feed people endangered by the Government failure to procure food for people whom the Government had rationed.

In regard to food production the Grow More Food Campaigns and drives of the Government have only ended in famine conditions and it appears that there is not enough food to go round in the state of Assam. If food is to be grown in larger quantity, this has to be done by the unemployed tiller of the soil, and not by the town dwellers. One finds that there is greater Government activity among townsmen in regard to campaigns and drives than among the actual unemployed tillers of the soil dwelling on the country side. Side by side with grow more food campaign some of the valiant implementers of Government policies have

started blitzes to destroy food. I have just had a report that the valiant Sub-Deputy Collector of Naharkatia Circle, Dibrugarh subdivision, recently went with a posse of armed police and destroyed houses, belongings and paddy seedlings of Kachumari Village Grazing Reserve, Tinkhow Mauza, Dibrugarh Subdivision. If these people had no right to cultivate Kachumari V. G. R. could not the police operations be delayed till after the harvest? I must warn the Government that their policies, however good they might be, will end in disaster unless they once more begin to admire the British in regard to the British administration and bring to book corrupt officers and deal mercilessly with them. Nothing but the surgeon's knife is likely to cure the cancer in administration. This has been properly dealt with in Mr. Gorwala's report.

In regard to the land settlement policy of the Government, the less said the better. At the present the only land settlement policy that I can understand is "land to the landless who will actually till the soil". How has the policy of the Government in regard to land settlement been implemented? I would ask the Government and this august House to turn to Darrang where large areas of uncultivated and cultivable waste lands stretch throughout the interior of Tezpur subdivision. I shall give only one illustration. In the Behali Circle there is a vast Professional Grazing Reserve. Some four years ago a portion of this Professional Grazing Reserve was thrown open for settlement. Some landless Namasudras applied for settlement, but their petition was rejected and has been consistently rejected on the ground that priority would be given to the local people. Will the time limit for this priority be extended to Doomsday, while the hungry wastes are calling out to landless tillers, such as the Namasudras and *ex-tea* garden labourers, "Come and till me, come and till me! Come and fill me with luscious crops".

Sir, food procurement, food production drives and campaigns and land settlement work have cost the Government and the people of Assam crores of rupees. What benefit have the departments of Procurement, "Grow More Food" and land Settlement brought to the people of Assam for whose benefit the Government of Assam exist? The present Government of Assam have ever conceived mountains and always produced mice.

Sir, failure is writ large in the Government administration during the last five years. The Food Minister of the Assam Government has related the woeful tale of earth-quakes, floods and communal disturbances and the responsibilities of the Central Government, to exonerate the failure of Assam Government to find food for the people of the whilom surplus State of Assam. All the above failures are due to corruption and inefficiency (*A Voice*:—Even earthquake is due to corruption). (*laughter*). I said all the above failures are due to corruption and inefficiency. If the Government and the people of Assam will have but one among many policies and that is to stamp out corruption and inefficiency all will be well. Let the Government and the people combine to stamp out the arch-enemies, corruption and inefficiency, in the Government administration and then there will be no need for food procurement for the people of sweet and fertile Assam, for then the cultivating people of Assam will produce all the paddy that the population will require and there will be paddy and rice to spare.

Srijut BIJOY CHANDRA BHAGAVATI: মাননীয় অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়া, দেশৰ

খাদ্য সমস্যা আৰু বস্ত্ৰ সমস্যা সম্পৰ্কে আমি প্ৰত্যেকে নিশ্চয় গভীৰ ভাবে অনুভব কৰিছো। আজি এই পৰিষদত এই বিষয়ে আলোচনা হোৱাটোও নিশ্চয় যুগুত কথা হৈছে। প্ৰস্তাৱক

ডাঙৰীয়াই দেশত খাদ্য সমস্যা যে জটিল, আৰু সঙ্কটপূৰ্ণ হৈছে সেই বিষয়ে তেখেতৰ বক্তৃতাত উল্লেখ কৰিছে। গতন মেন্টৰ ফালৰ পৰাও মাননীয় মন্ত্রী ডাঙৰীয়াই দেশত খাদ্য পৰিস্থিতি যে ক্ৰমান্বয়ে বেচি সঙ্কটপূৰ্ণ হৈ উঠিছে, সেই কথা অন্ধৰে সৈতে আমাৰ আগত দাঙি ধৰিছে। কোনো পক্ষৰ পৰাই কোৱা নাই যে দেশত খাদ্য সমস্যাই আজি সঙ্কট অৱস্থা সৃষ্টি কৰা নাই। সকলোৱেই যেতিয়া এই বিষয়ে এক মত, মই তাকে আকৌ দোহাৰি কোৱাৰ আৱশ্যকতা নেদেখো। দেশত খাদ্য সমস্যা ক্ৰমান্বয়ে জটিল আৰু সঙ্কটপূৰ্ণ হৈ উঠিছে। আমাৰ সন্মুখৰ এতিয়া প্ৰশ্ন হৈছে কেনেকৈ এই সমস্যাৰ সমাধান হব পাৰে। আজি আমাৰ কাম হৈছে এই সমস্যা সমাধানৰ উপায় চিন্তা কৰা। অকল ভাৰত বা অসমতে নহয়, পৃথিৱীৰ সকলো দেশতে যুদ্ধৰ পিচৰ পৰা খাদ্যৰ অৱস্থা বেয়া হৈ গৈছে। কি কাৰণে এনে হৈছে এতিয়া ইয়াত সেই বিষয়ে বিশদ ভাবে বৰ্ণনা কৰিব নোখোজো। যোগান মন্ত্রী মাননীয় শ্ৰীমত চৌধুৰীডাঙৰীয়াই কাৰণ সমূহ সম্পৰ্কে ভালকৈ কৈ গৈছে।

এটা কাৰণ হৈছে যে এই শতিকাৰ পৃথিৱীৰ দুখন মহাৰণত—পৃথিৱীৰ সকলো দেশৰে সাঁচতীয়া ভৰাল উদং হৈ গৈছে। আজি যুদ্ধৰ কাৰণে আগৰ সঙ্কল্প শেষ হৈ যোৱাত, মানুহ জাতীয়ে প্ৰতি বছৰৰ উৎপাদনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লগীয়া হৈছে। এতিয়া প্ৰাকৃতিক কাৰণত পৃথিৱীৰ কোনো অঞ্চলত এটা খেতি বেয়া হলেও, পৃথিৱী খাদ্য সঙ্কটত পৰিব লগা হৈছে। বিশ্ব ৰাষ্ট্ৰ সম্বন্ধৰ অৰ্থনৈতিক কমিচনৰ পৰা যিখন ৰিপৰ্ট প্ৰকাশ হৈছে, সেই ৰিপৰ্টৰ পৰা আন দেশ কিছুমানৰ খাদ্য পৰিস্থিতিৰ আভাষ পোৱা যাব পাৰে। কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত য়ুৰোপৰ অৱস্থা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰি এই ৰিপৰ্ট ত লিখিছে:—

“The recovery in Europe’s agricultural production was by no means as favourable. Estimates for 23 European countries which, before the war, together accounted for 90 per cent. of the total net value of agricultural production of Europe, show that in the agricultural year 1945/46 output was only 63 per cent. of the pre-war level. In 1946/47 this had risen to 75 per cent. estimates for the current agricultural year, beginning 1st July 1947, are not yet available, but indications are that they will be appreciably below those of the previous year”.

কাৰেই দেখা গৈছে যে য়ুৰোপৰ ২৩ খন দেশত আজিও কৃষিৰ অৱস্থা যুদ্ধৰ আগৰ অৱস্থালৈ উন্নতি কৰিব পৰা সম্ভৱ হোৱা নাই। বিশ্বৰাষ্ট্ৰ সম্বন্ধৰ অৰ্থনৈতিক কমিচনে যুদ্ধৰ আগৰ অৱস্থাৰ লগত পিচৰ এই কেইবছৰৰ কৃষিৰ অৱস্থাৰ তদন্ত কৰি, তেওঁলোকৰ ৰিপোৰ্টত যি কৈছে সি আমাক আমাৰ দেশৰ কৃষিৰ সমস্যাৰ গভীৰতা উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰিব পাৰে বুলি মই ভাবো।

যুদ্ধৰ পিছত Communist Russiaত কেনেকুৱা অৱস্থাৰ সৃষ্টি হৈছে, সেই সম্পৰ্কে ৰিপৰ্টত উল্লেখ কৰি কৈছে যে:—

“Agricultural production suffered a severe set-back, owing to the drought in 1946 ; in cereals, sunflower seeds and sugar-beet, output was markedly lower than in 1945. In the 1947 harvest, however, the position was more than restored ; the figures given in Table XVI record substantial increases as compared with 1946.

The yield of cereals per hectare attained its pre-war level and the State received roughly as much grain as in the best pre-war years, although the area sown, and the amount of machinery available, are still considerably below pre-war.” এই ৰিপৰ্টত আৰু এঠাইত উল্লেখ কৰিছে যে “Agricultural production in Europe will not, however, be fully restored to the pre-war level on the present plans even by 1951, and it appears that, if these plans are fully realised, a 25 per cent. increase over pre-war in oversea food imports might be required to keep total European foodstuff supplies at pre-war levels, without any allowance for the increase in population.”

কাজেই গোটেই পৃথিবীতে আমি দেখিছো যে যুদ্ধৰ আগৰ অৱস্থা কোনো দেশে আজিও বুৰাই আনিব পৰা নাই। জনসংখ্যা শতকৰা দহৰ পৰা ২০ লৈ বাঢ়িছে; কিন্তু পৃথিবীৰ কোনো দেশতে কৃষিৰ অৱস্থা যুদ্ধৰ আগৰ অৱস্থালৈকে উন্নত কৰিব পৰা হোৱা নাই। পৃথিবীৰ দেশ সমূহৰ কৃষিৰ এনে অৱস্থাৰ পট ভূমিত আমি আমাৰ দেশৰ কৃষিৰ কথা চিন্তা কৰিব লাগিব। মই ইয়াত নিবেদন কৰো যে দেশৰ খাদ্য পৰিস্থিতিৰ কথা যদি আমি সঁচাকৈ গভীৰ ভাবে চিন্তা নকৰো তেনেহলে এই সমস্যাৰ সমাধান কৰিব পৰা নহব। আমি এই বিষয়ে ভালকৈ চিন্তা কৰিব লাগিব আৰু এই জাতীয় সমস্যাৰ সমাধানৰ কাৰণে জাতীয় ভাৱত অনুপ্রাণিত হৈ কাম কৰিবলৈ আমি এক মত হব লাগিব। সিদিনা অসম Press Advisory কমিটিৰ Standing Committee এ খাদ্য সমস্যাৰ লগত ৰাজনীতিৰ সম্পৰ্ক নেবাখিবলৈ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰিছে। বিবোধী পক্ষৰ পৰা চাদুৱা চাহাবে আৰু শ্ৰীযুত ভূঞা ডাঙৰীয়ায়ো পৰিষদত কৈছে যে এনে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু জটিল সমস্যাৰ লগত ৰাজনীতিৰ সম্পৰ্ক নবখাটো বাঞ্ছনীয়।

Dr. E. H. CHAUDHURY: On a point of information, Sir, may I understand from the Hon'ble Speaker that I made a critical statement out of my motion?

Srijut BIJOY CHANDRA BHAGAVATI: I am not suggesting that.

মই কব খুজিছো যে দায়িত্বপূৰ্ণ কোনো লোকেই দেশৰ এই গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্নৰ লগত ৰাজনীতিৰ কোনো সম্পৰ্ক ৰাখিব নেলাগে। মই আশা কৰো সকলোৱেই এই নীতিৰ যুক্তিযুক্ততা মানি লব। আমাৰ দেশৰ খাদ্য পৰিস্থিতি যদি ভাল হব লাগে, তেনেহলে নিশ্চয় আমি নকৈ কিছু কথা শিকিব লাগিব। কৃষি বিপ্লৱতকৈ পৃথিবীত আন কোনো কথাই বেচি বিপ্লৱ কৰা নাই। কৃষিৰ ইতিহাসত জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ চৰ্চাৰ লগে লগে কেবা বাবে বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন কৰিব পৰা এনেকৈ নতুন নতুন প্ৰণালী প্ৰৱৰ্তন কৰা হৈছে। মানুহৰ ইতিহাসত খেতিয়েই আটাইতকৈ বেচি পৰিৱৰ্তন আনিছে, গতিকে, কৃষি এটা বিজ্ঞান হিচাপে চৰ্চা নকৰিলে আমি কেতিয়াও দেশৰ খেতিৰ উন্নতিও কৰিব নোৱাৰো আৰু খাদ্য সমস্যাবো সমাধান কৰিব নোৱাৰো। এই সম্পৰ্কত মই ইংলণ্ডৰ কৃষি বিভাগৰ মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াৰ কেইবাৰ মান কথা পঢ়ি শুনাৰ খোজো।

“Now good farming does not come by instinct alone. It is a science as well as an art. Instinct and a feeling for the land is of course an invaluable asset but the ordinary, average farmer cannot farm well by instinct and instinct only, not even when this is supplemented by the traditional farming lore of the district passed down from generation to generation. To be a really good all-round farmer a man must have knowledge—knowledge not only of fundamentals of his trade but knowledge too of modern up-to-date methods. For farming is a complicated job. An efficient farmer to-day must be something of a scientist, something of a mechanic and an engineer, something of a veterinary surgeon, something of an administrator and an accountant and something of a salesman as well as a farmer pure and simple. Knowledge is the only solution—Knowledge constantly being refreshed and brought up-to-date. And the key to such knowledge is education. By education I do not mean only instruction given to the young. I mean also a continuous flow of advice and guidance which will reach farmers and farm workers constantly throughout their working careers.”

যদি আমাৰ দেশত খেতিৰ উন্নতি হব লাগে তেন্তে আমাৰ খেতিয়ক সকলে খেতি এটা বিদ্যা হিচাবে চৰ্চা কৰিব লাগিব। উৎপাদন বৃদ্ধিৰ অনুকূল বতৰ সৃষ্টিৰ কাৰণে আমাৰ দেশত এটা মনোবৈজ্ঞানিক পৰিৱৰ্তন অনাও প্ৰয়োজন হৈছে। দেশৰ কৃষিৰ উন্নতিৰ বিষয়ে আজি আমাৰ দেশৰ সকলোৱে ভালকৈ চিন্তা কৰা উচিত। সাধাৰণতে কৃষিৰ উন্নতিৰ বিষয়ে যেতিয়া আমি চিন্তা কৰো, তেতিয়া কেনেকৈ দেশৰ খেতিয়ক সকলে আধুনিক ধৰণৰ বৈজ্ঞানিক নিয়ম প্ৰণালীৰে খেতি কৰিব পাৰে তাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা উচিত হব। এইটো এটা মূল কথা যে খেতি কৰা প্ৰণালীত এটা পৰিৱৰ্তন অনা দৰকাৰ হৈছে। যদি আমি কৃষি সম্পৰ্কে আমাৰ দৃষ্টি ভঙ্গি পৰিৱৰ্তন নকৰো তেন্তে

গভৰ্ণমেণ্টৰ কৃষিবিভাগৰ কেইজনমান কৰ্মচাৰীৰ দ্বাৰা এই কথাৰ কোনো মীমাংসা নহব। আজি আমাৰ দেশৰ খাদ্য সমস্যা সমাধানৰ কাৰণে অকল ধান চাউলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিলে নহব। অকল চাউল বা আটা মৈদাৰ দৰে খাদ্য শস্যৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ নকৰি আন খাদ্য বস্তুৰ প্ৰতি আমি মনোযোগী হব লাগিব। আমি অনুভৱ কৰা উচিত যে আমাৰ দেশত আগতে মাছ, পহু, চৰাই আদি যথেষ্ট ভাবে পোৱা হৈছিল; ফল, মূল বেচি আছিল আৰু মানুহ কম আছিল। কিন্তু এতিয়া এফালে দি এইবোৰ বস্তুৰ অভাৱ বাঢ়িছে, আন ফালেদি দেশৰ মানুহৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। এইটো আমি সকলোৱে উপলক্ষি কৰা উচিত যে গাখীৰ, মাছ, মঙহ, ফল, মূল আদি খাদ্য উৎপাদনৰ ফালে বেচি মনোনিবেশ কৰিলেহে প্ৰকৃততে আমাৰ খাদ্যাভাৱ দূৰ হব। মোৰ বিশ্বাস যে মাছ, গাখীৰ, মঙহ, ফল মূল, তৰি তৰকাৰী আদিৰ উৎপাদন বৃদ্ধি হলে সি খাদ্যাভাৱ দূৰ কৰাত বহু-পৰিমাণে সহায়তা কৰিব। এই খিনি কৰিবলৈ গলে আমাৰ দেশৰ শিক্ষিত ডেকা সকলেও কৃষিৰ ফালে মন দিয়া প্ৰয়োজন হ'ব। বিশেষকৈ মাছ, মঙহ, গাখীৰ, ফল মূল আদিৰ উৎপাদনৰ কাৰণে তেওলোকে মনোনিবেশ কৰা উচিত হ'ব। এনে কামত চৰকাৰে তেওঁলোকক দিহা পৰামৰ্শ আৰু আৰ্থিক সাহায্য দি অনুপ্রাণিত কৰা একান্ত প্ৰয়োজন। বৰ্তমান সময়ত আমাৰ সন্মুখত দেশৰ খাদ্য সমস্যা এটা জটিল সমস্যা হৈ পৰিছে। মই পুনৰ কও যে এই বিষয়ে সকলো একমত হৈ ভাবিব লগা হৈছে।

মই ইয়াকে অনুভৱ কৰো যে চৰকাৰে এতিয়ালৈকে মাছ, মঙহ, গাখীৰ আদি খাদ্য বস্তুৰ উৎপাদনৰ বিষয়ে যথোচিত ভাবে জোৰ দিয়া নাই। আমাৰ দেশত যাতে বেচি পৰিমাণে মাছ মাংস, গাখীৰ, যি আদি পুষ্টিকৰ খাদ্যৰ উৎপাদন হয় তাৰ কাৰণে চৰকাৰে বিশেষ চকু দিয়া উচিত। মোৰ বিশ্বাস যে তেনে কৰিলেহে আমাৰ খাদ্যাৱস্থাৰ উন্নতি হব পাৰে; বিজ্ঞান সম্মত হিচাবেও আমাৰ খাদ্যৰ উন্নতি হ'ব পাৰে। এই প্ৰসঙ্গত আৰু বেচি কথা কব নোখোজো। শ্ৰীযুত ভূঞা ডাঙৰীয়াই কৈছে যে মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীৰ আদৰ্শত আমাৰ অসমত কাম হোৱা নাই আৰু গভৰ্ণমেণ্টে তেনে কাম হোৱাত বাধা দিছে। ইয়াৰ উত্তৰত কও যে, গান্ধী-বাদৰ আদৰ্শ মতে অসমত যথেষ্ট কাম হৈছে আৰু চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰাও গান্ধীজীৰ গঠন মূলক আচনিৰ অনুকূলে বাইজক অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা হৈছে। গান্ধীবাদৰ মূলনীতি হৈছে স্বাৱলম্বন। গান্ধী-বাদত নিষ্ঠা থকা লোক সকলে চৰকাৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি বহি থাকিব নোৱাৰে। গান্ধীবাদৰ স্বাৱলম্বনৰ নীতি মানি কাম কৰিলে, আমাৰ দেশৰ উৎপাদন বৃদ্ধি কৰা সহজ হব। চৰকাৰে গান্ধীবাদ মতে কাম কৰাত কি সহায় কৰিছে নাই কৰা সেইটো এটা বেলেগ প্ৰশ্ন। কিন্তু কোনেও নিশ্চয় কব নোৱাৰে যে আজিৰ চৰকাৰে গান্ধীবাদ মতে কাম কৰাত বাধা দিছে। কিয়নো, গান্ধীজীয়ে কোৱামতেই বৃটিছ গভৰ্ণমেণ্টৰ দিনত যেতিয়া ইংলণ্ডত কাপোৰ মিল বিলাকে সম্ভাৱে ভাৰতলৈ কাপোৰ আনিছিল, তেতিয়াহে প্ৰকৃততে ভাৰতৰ ধৰ্ম্মা কাপোৰ শিল্প ধ্বংস কৰা হৈছিল। আনপক্ষে এতিয়া মিল কাপোৰ মহাৰ্ষ হোৱাত, কৃষ্টিৰ শিল্পৰ জৰিয়তে কাপোৰ উৎপাদন কৰাৰ অনুকূল অৱস্থাহে সৃষ্টি হৈছে। কাজেই মিলৰ কাপোৰ কম হৈছে বা তাৰ দাম বেচি হৈছে বুলি কৈ গান্ধীবাদ মতে কাম কৰাত চৰকাৰে বাধা দিছে বুলি কোৱাৰ যুক্তি নাই। দেশৰ সঙ্কটৰ সময়ত দেশৰ সকলো শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিয়েই সাহসেৰে সেই সঙ্কটৰ সন্মুখীন হবলৈ চেষ্টা কৰা কৰ্তব্য। যোগান মন্ত্ৰী মাননীয় চৌধুৰী দেৱে এই সঙ্কটৰ সন্মুখীন হবলৈ পৰিফাৰকৈ কোনো কথা নুলুকুৱাকৈ সকলো কথা পৰিষদৰ আগত ডাঙি ধৰাৰ কাৰণে তেখেতক আমি ধন্যবাদহে জনোৱা উচিত। তাৰ পিচত, অধিক শস্য উৎপাদন অভিযান সম্পৰ্কে কব খোজো যে, এই অভিযানৰ বাবে টকাত ১০ (দুই অনা) নিশ্চয় খেতি কৰিছে; কিন্তু এফালে দি দুঅনা উৎপাদন বাঢ়িলেও, আনফালেদি দুঅনা কমিছে। ইয়াৰ কাৰণ, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ; এই কেবছৰ হয় বৰষুণ নাই, নহয় বেচি বৰষুণ, নহয় বাণপানী, নহয় অন্যান্য দুৰ্যোগ; সাধাৰণ ভাৱেই বতৰ খেতি-পথাৰৰ প্ৰতিকূলে গৈছে। এই বিলাক কাৰণত, গাৱঁৰ খেতিয়ক সকলে, যি খেতিয়েই নকৰক, তাতেই বিষুখ হব লগীয়া হৈছে। এতিয়া ভাদমাহ; বোৱা শাওণলৈকে বহুত ঠাইত বৰষুণৰ অভাৱত খেতি কৰিব পৰা নাই; ভাদত এতিয়া মানুহে খেতি অলপ কৰিবলৈ লৈছে। হয়তো, খেতিৰ মাটি সকলো বোৱা হব। কিন্তু উৎপাদনৰ পৰিমাণ বিষয়ই প্ৰতি এমোণ দোমোণ কৈ কমি যোৱাৰ ভয় আছে। প্ৰতিকূল বতৰৰ কাৰণে এনেকৈ উৎপাদনৰ হাৰ কমি গলে, খেতিৰ মাটি বচাই বা অধিক শস্যৰ অভিযান চলায়ো ক্ষতিৰ পৰিমাণ পূৰণ কৰা সহজ নহয়। সাময়িক ভাৱে বতৰৰ দুৰ্যোগৰ কাৰণে

খেতিৰ যি ক্ষতি হৈছে, সেই কথাৰ স্ত্ৰযোগ লৈ অধিক খাদ্য শস্য উৎপাদনৰ অভিযান ব্যৰ্থ হ'ল বুলি কোৱাৰ কোনো যুক্তি নাই। ব্যৰ্থতাৰ কথা কৈ নিকংসাহৰ ভাৱ সৃষ্টি কৰাতকৈ, আজিৰ অৱস্থাত অধিক শস্য উৎপাদনৰ কাৰণে উৎসাহ সৃষ্টি কৰাহে প্ৰয়োজন। তাকে নকৰিলে, খাদ্য সমস্যা সমাধানত সহায় নকৰি বাধা দিয়াহে হয়। উৎপাদনৰ উৎসাহ নষ্ট কৰিবলৈ যি কোৱা হয় আৰু যি কৰা হয়, সি দেশৰ স্বার্থৰ পৰিপন্থী। শেষত মই নিবেদন কৰো যে আজিৰ অৱস্থাৰ সন্মুখীন হ'বলৈ চৰকাৰ আৰু দেশবাসীৰ একান্ত সহযোগিতাৰ প্ৰয়োজন। জাতীয় সঙ্কটে জাতীয় প্ৰতিভাৰ পৰীক্ষা কৰে। সকলো পক্ষই স্বীকাৰ কৰিছে যে আজি আমি এটা সঙ্কটৰ সন্মুখীন হৈছো। এনে সঙ্কটৰ স্ত্ৰযোগ লব খোজাৰ মনোভাৱ দেশৰ স্বার্থৰ অনুকূল নহয়। আমি যেন আজি ৰাজনীতিক বা আন কোনো দলীয় বা ব্যক্তিগত স্বার্থৰ ভাৱ নেবাখি, জাতীয় সঙ্কট মোচনৰ উদ্দেশ্যে, জাতীয় ভাৱত কাম কৰিবলৈ সক্ষম কৰো।

Maulavi ATAUR RAHMAN: অধ্যক্ষ মহোদয়, আজিৰ বিতৰ্কৰ পৰা প্ৰতিভাত হৈছে যে, পৰিষদৰ সকলো সদস্য একমত আৰু অসমৰ খাদ্য-সমস্যা সঙ্কট জনক। কেইবাজনো সদস্যই কৈ গৈছে যে, আজি দেশৰ নানা ঠাইত মানুহে খাবলৈ পোৱা নাই। খাদ্য সম্ভাৱৰ অভাৱ অনাটন হৈছে ইত্যাদি ইত্যাদি আৰু সকলোৱে এই সমস্যাকটোক ৰাজনীতিৰ পৰা ফালি কৰি প্ৰতি বিধান কৰিবলৈ কৈছে। ময়ো ইচ্ছা কৰিলে মানুহ খাবলৈ নাপায় থকা বা খাদ্য দ্ৰব্যৰ অভাৱত প্ৰানহানী হোৱা বা কিছুমান ক্ষেত্ৰত গোটেই মৌজাতে খেতি-বাতি নোহোৱা আদি কথা আৰু দৃষ্টান্ত বহুত দিব পাৰিলো হেতন। কিন্তু মই ভাবো, এই বিলাক কথা বহলাই কৈ একো লাভ নাই। এইটো সচা যে দেশত গুৰুতৰ খাদ্য সঙ্কটে দেখা দিছে। দেশৰ গভৰ্ণ মেণ্টেও সাধ্যানুযায়ী প্ৰতিবিধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। *The devil must be given its due.*

কেবাজনো সদস্যৰ বক্তৃতাৰ পৰা অনুমান হৈছে যে তেওঁলোকে বৰ্তমান পৰিস্থিতি গঠনমূলক suggestion আদি দিয়ক ছাৰি স্বংসান্নক সমালোচনাহে কৰিছে।

বৰ্তমান ভাৰি লগীয়া হৈছে যে গভৰ্ণ মেণ্টে খাদ্যবস্তু সৰবৰাহ কৰক বা নকৰক তাক আমি তৰ্ক-বিতৰ্কৰ দ্বাৰা সমাধান কৰিব নোৱাৰোঁ। আচল কথা হৈছে কেনেকৈ খাদ্য দ্ৰব্যৰ উৎপাদন বঢ়াব পাৰি। এই বিষয়ে বিজ্ঞান সম্মত প্ৰণালীয়ে কিদৰে সহায় কৰিব পাৰে তাক কব নোখোজোঁ বা কবলৈ মোৰ প্ৰয়োজনীয় সম্বলো নাই। মোৰ বন্ধু শ্ৰীযুত ভাগৱতীয়ে যি কেইঘাৰ মূল্যবান কথা কৈছে সেইখিনি সকলোৱে মন কৰিব লগীয়া কথা। মই অকল আমাৰ নিজৰ দেশত আৰু আমাৰ চকুৰ আগত উৎপাদনৰ কথাত কি হ'ব লাগিছে আৰু কি হোৱা উচিত সেই বিষয়হে দৃষ্টিৰ মান কম। বিশেষকৈ আমাৰ অসমৰ কৃষকে কি প্ৰণালী অবলম্বন কৰে তাৰ প্ৰতি চকু দিবলৈ অনুৰোধ জনাম।

মাটিৰ কথা কোৱা হৈছে যে বহুত ঠাইত খেতিয়ক সকলে যথেষ্ট পৰিমাণে মাটি পোৱা নাই। কিন্তু মই ব্যক্তিগত হিচাবে কওঁ যে আমাৰ খেতিয়ক সকলৰ কিছুমানে মাটি থাকিলেও পৰিশ্ৰম কৰি খেতি কৰিবলৈ নিবিচাবে বিশেষকৈ জঞ্জল মোকোলাৰ লগা মাটিৰ বেলিকা। ঘৰৰ পৰা দূৰলৈ যাব লগা হলে—Land Settlement বোৰ্ডত মোৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা কৈছো—আমাৰ খেতিয়কে মুৰকে নাপাতে। কোৱা হয় যে ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু সৰু সুৰা নৈ বিলাকে বহু সংখ্যক মাটি নষ্ট কৰি পেলাইছে। কিন্তু এই নষ্ট কৰি পেলোৱা মাটি বিলাকতো যে শস্য উৎপাদন কৰিব পাৰি তাক আমাৰ অধিক সংখ্যক সদস্যই জানে নে নাই কব নোৱাৰোঁ।

আমাৰ অঞ্চলত কামৰূপ আৰু গোৱালপাৰা জিলাৰ কৃষক সকলে এই চৰ মাটিত নানা বকমে খেতি কৰে। যেনে চীনা ধান—

Maulavi MAKSED ALI: চীনা এবিধ ধাননে কি ?

Maulavi ATAUR RAHMAN: হয়, ইয়াকো ধানেই বোলে। মোৰ বিশ্বাস নামনি অসমৰ বাহিৰে উজনী ফালে এই চীনা ধানৰ খেতি কৰা নহয়। আমাৰ ফালে ব্ৰহ্মপুত্ৰই যিবিলাক চৰ পেলায়, তাত এই খেতি কৰে। ইয়াৰ বাহিৰে গম, পায়ৰা, বজ্ৰা আদিও উৎপাদন কৰিব পাৰি। আজি দেশত খাদ্যৰ অভাৱ কেনেকৈ পূৰাব পাৰি তাৰ কাৰণে কি ব্যবস্থা অৱলম্বন কৰিছে সেইটোও লক্ষ কৰিব লগীয়া কথা। আমি অকল ধান বা চাউলৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ নকৰি অন্যান্য খাদ্য শস্যৰ ওপৰত চলিবলৈ খেতিয়ক বাইজক বুজাব লাগিব। তেতিয়া এই সমস্যা সমাধানত বহুত সহায় হব। এই বিষয়ে মোৰ কেইটামান ব্যক্তিগত কথাও কব লগীয়া আছে বিশেষকৈ বাজৰ বিভাগক উদ্দেশ্য কৰি। দেশৰ যিবিলাক প্ৰকৃত খেতিয়ক তেওঁলোকে যাতে কোনো বাধা নেপায় তালৈ প্ৰথমে লক্ষ্য ৰাখিব লাগে। উদাহৰণ স্বৰূপে কওঁ যে আমাৰ গভৰ্ণমেণ্টে ইচ্ছা কৰি হওঁক বা অনিচ্ছা স্বত্বেই হওঁক অধিক সংখ্যক খেতিয়কক ম্যাদি পট্টা দিয়া নাই। তাৰ ফলত কেতিয়া কি হয় সন্দেহ কৰি খেতিয়ক সকলে যিমান টকা খৰচ কৰিব লাগে বা পাবৰে তেওঁলোকে এক চনীয়া মাটিত সিমান খটোৱা নাই। সেই কাৰণেই তেওঁলোকে যথেষ্ট শস্য উৎপন্ন কৰিব পৰা নাই। যদি গভৰ্ণমেণ্টে এইটোৰ এটা ব্যবস্থা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে এই খেতিয়ক সকলে দুই তিনি বছৰৰ ভিতৰতে আৰু অধিক শস্য উৎপাদন কৰিব পাৰিলে হেঁতেন।

দ্বিতীয়তে আমাৰ গভৰ্ণমেণ্টৰ Rehabilitation বিভাগলৈ লক্ষ্য কৰি এয়াৰি কবলগীয়া আছে। পূৰ্ব পাকিস্থানৰ পৰা অহা ভগনীয়া সকলক গভৰ্ণমেণ্টে যথেষ্ট পতিত মাটি খেতিৰ উপযোগী বুলি পট্টন দিছে আৰু লগে লগে যথেষ্ট পৰিমাণে ঋণো দিছে। মাটি দিয়া হৈছে তাত বিবাদৰ কোনো কথা নাই; বৰঞ্চ খেতিৰ মাটি দিব লাগে সিহে সমৰ্থন যোগ্য। কিন্তু তেওঁবিলাকক যিবিলাক মাটি দিয়া হৈছে সেই মাটি আবাদ হৈছেনে নাই আৰু তাত তেওঁলোকে কি ধৰণৰ খেতি কৰিছে তালৈ চকু দিব লাগে। মনত ৰাখিব লাগিব এইখিনি মানুহ আমাৰ ওপৰত ৰঘুমলা হৈছে, মাটি পট্টন দিয়া স্বত্বেও তেওঁলোকে যদি নিজে খেতি কৰি নেখায় তেন্তে বিষয়টো চিন্তনীয় হৈ পৰে।

আশা কৰো সদস্যসকলে মোক ভুল নুবুজিব, আৰু বৰ্তমান পৰিস্থিতিত ভুল বুজিবৰ কাৰণো নাই। গৰু-মহ আদিৰ ঘাঁহ খোৱাৰ বাবে আমি কিছু সংখ্যক মাটি — সি যথেষ্ট নহয় — আঁচুতীয়াকৈ ৰাখিছোঁ। আজি দেশৰ মানুহে খাবলৈ নেপাই যি অৱস্থা হৈছে, এনে অৱস্থাত গৰু-মহক ঘাঁহ খোৱাৰ কাৰণে পতিত ৰখা মাটিবিলাকৰ কিছু অংশ আবাদ কৰিবলৈ মুকলি কৰি দিব লাগে আন নহলেও আংশিক আৰু সাময়িক ভাবে মুকলি কৰি দিলেও বহুত সুবিধা হয়।

বস্ত্ৰৰ বিষয়ে নিজ অভিজ্ঞতাৰ পৰা কব খোজোঁ যে যোৱা দুই এমাহৰ ভিতৰত ভালৰ পিনে এটা পৰিবৰ্তন হৈছে। আমাৰ যোৱা মাৰ্চ মাহৰ আগৰ quota নিয়মিত ভাবে নোপোৱাত গাঁও বিলাকত কাপোৰৰ অৱস্থা অলপ বেয়া হৈছিল। কিন্তু যোৱা এমাহ-দুইমাহৰ মাজত আগৰ ক'টা সমন্ধিতে কাপোৰ নিয়মিতৰূপে অহাত অৱস্থা উন্নত হৈছে। বৰ্তমান গাঁৱত মিহি ধুতি শাড়ী আদি পৰ্য্যাপ্ত পৰিমাণে থকাত কোনেও নিবিচৰা হৈছে। কেৱল মোটা শাড়ী, ধুতি মাৰ্কিন কাপোৰৰহে অভাৱ আছে। কিন্তু বস্ত্ৰবিভাগৰ পৰা পোৱা সংবাদত অনুমান হয় যে এমাহ ডেৰ মাহৰ ভিতৰতে এই মোটা কাপোৰৰ অভাবো দূৰ হব। গতিকে বস্ত্ৰতকৈ আচল সমস্যা হৈছে খাদ্য সমস্যাহে। এই বিষয়ে আমি সকলোৱে সমবেত হৈ চিন্তা কৰিলে আৰু গাঁৱতলৈ গৈ খেতিয়কৰ মাজত নতুন আৰু বিবিধ প্ৰকাৰৰ শস্য উৎপাদনৰ বাবে প্ৰচাৰ কাৰ্য্য চলালে নিশ্চয়েই অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন হৈ হব তাত সন্দেহ নাই।

Srijut DALBIR SINGH LOHAR: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, আজি খাদ্য আৰু বস্ত্ৰ সম্পৰ্কে আমাৰ মাননীয় ডাক্তৰ ইমমান হুচেন ডাঙনীয়াই যি প্ৰস্তাৱ দাঙি ধৰিছে, তাৰ যুক্তিয়ুক্ততাৰ বিষয়ে আমাৰ মাননীয় মন্ত্ৰী মহোদয়ে এটি দীৰ্ঘলীয়া ভাষণৰ সহায়েৰে তনুতনুটকৈ দেখুৱালে। তাৰ পিচত অবশ্যে মোৰ বিশেষ কৰবলৈ একো নাই যদিও, এই সভাত দুআঘাৰ নকলে বেচি অন্যায কৰা হ'ব বুলি ভাবো। সেই কাৰণে ময়ো দুআঘাৰ কও বুলি আগ বাঢ়িলো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই জয়জয়তে এটা কথা কও যে ইয়াত বনুৱাৰ প্ৰতিনিধি মাত্ৰ জুন আছো, মই আৰু মাননীয় চানু খেৰীয়া। (Voice—কিয়, আমাৰ চাৰোৱান চাহাব কলৈ গল?) চাৰোৱান চাহাব বনুৱাৰ হকে নহয়। গতিকে বনুৱাৰ পক্ষৰ পৰা ময়েই অলপ কওঁ। মোৰ বন্ধু খেৰীয়াই তেওঁৰ সময়ৰ ভাগো মোকেই দিছে।

অধ্যক্ষ মহোদয়, আমাৰ মন্ত্ৰী মহোদয়ে ভালকৈ ফহিয়াই দেখুৱাই দিছে যে আমাৰ ৰাজ্যত খাদ্য বস্ত্ৰৰ অভাৱ কি কাৰণে উৎকট হৈছে। আমাৰ কিছুমান সদস্য বন্ধুৱে ইতিহাস আৰু তিতকাৰী দি কিছুমান আলোচনা কৰিছে যে, চৰকাৰে আজি খাদ্য বস্ত্ৰৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ একোকেই কৰা নাই। মই এই সদনত অহাদিনৰে পৰা বেচ মনত পৰে যে যেতিয়া এই খাদ্য বস্ত্ৰ সম্পৰ্কে আলোচনা হয় মই সকলোবিলাকতেই অংশ গ্ৰহণ কৰোতে সদাই কৈ আহিছো যে এই অভাৱ ক্ৰমে বাঢ়িহে যাব যদি আমি আমাৰ ৰাজ্যক বিজ্ঞান সন্মত কৃষিপ্ৰণালীৰে কৃষিকাৰ্য্যৰ উন্নতি কৰি স্ৰাবলয়ী হ'বলৈ আমাৰ খেতিয়কক উদগনি নিদিও। তাতে আকৌ এটা আসন্ন বিপদে দেখা দিছে। ভাৰতৰ আন ঠাইৰ কথা নকৈ আমাৰ নিজৰ ৰাজ্যৰ কথাকেই কও। আজি ১০ বছৰৰ ভিতৰত আমাৰ অসমৰ জনসংখ্যা প্ৰায় ২২ লাখ বাঢ়িছে। ১৯৪১ চনত আমাৰ জনসংখ্যা আছিল ৭৪ লাখ, এতিয়া ৯৬ লাখৰো ওপৰহে হ'ব। কিন্তু ৩৭ লাখ একৰ মাটিৰ ঠাইত হয়তো এতিয়া ৩৮ লাখ একৰ মাটিত মাত্ৰ কৃষি হৈছে। গতিকে ইয়াৰ পৰা সহজে অনুমান কৰিব পৰা যায় যে মাত্ৰ একলাখ অধিক মাটিতহে খেতি কৰি শস্য উৎপাদন কৰিব পাৰিছো। জনসংখ্যা অনুপাতে কৃষিতুম্বীৰ পৰিমাণ বঢ়া নাই, এতিয়াও অসমৰ বাহিৰৰ পৰা ভগনীয়াৰ ৰেশে মানুহ আহিবলৈ লাগিছে। বনুৱা বিদেশীৰ কথাই নকও, কেবল বধুমলাৰ দৰে আমাৰ স্থানীয়কৃষকৰ গাত বগাই খোৱা মানুহৰ কথাকে কৈছো। এনেকুৱা এটা জটিল সমস্যা সমাধান কৰাত কেবল আমাৰ চৰকাৰেই নহয় আমাৰ প্ৰত্যেক দায়িত্বশীল মানুহৰেই নিস্বার্থভাবে সন্মুখান হোৱা কৰ্ত্তব্য। এনে অবস্থাত আমি যদি আমাৰ ৰাজ্যত খাদ্যদ্রব্য উৎপাদনত আৰু কৃষি প্ৰণালীৰ উন্নতি কৰা আদিত মনোনিবেশ নকৰো তেন্তে মোৰ ভয় হয় যে, আমাৰ অভাৱ অভিযোগ আজি কিয় কোনোবা অদূৰ ভবিষ্যতেও নকমিব। (নিশ্চয়, নিশ্চয়) এই সদনত বকি থাকিলেই সমস্যাৰ ওৰ নপৰে, (হাহি) এটি গঠনমূলক পৰিকল্পনাৰে দেখে-কেহে সকলো কাম কৰিব লাগিব। ইয়াৰ সমাধান কৰাত আন দায়িত্বশীল সদস্য সকলৰ কৰ্ত্তব্য চৰকাৰতকৈ কোনোগুণে কম নহয়। (শুনক, শুনক) এই সদনলৈ আহি, কোনো গঠনমূলক আচঁনি দাঙি নধৰি পোনে পোনেই চৰকাৰক কিছুমান criticise কৰি ইয়াত কোচাল কৰি থাকিলেই ক্ষুধাতুৰ দুখীয়া কৃষক বনুৱা সকলৰ পেট নভবে, (হাহি)। আমি যদি সদায় এনেকৈ হাই কৰিয়েই থাকো তেন্তে এই দুখীয়া কৃষক আৰু বনুৱা সকলৰ হকে আমি কি কৰিব পাৰিম? ইয়াৰ ভিতৰত কিছুমান সদস্যই এনে কিছুমান আলোচনা কৰি গৈছে, যাৰ কোনো মূল্যই নাই।

বাহিৰত সেই নিচলা বনুৱা সকলক কব যে তেওঁলোকে বহুত কাম কৰি আহিছে। কিন্তু কাৰ্য্যত একো নাই। এই স্থলত মই ইয়াকেই কব খোজো যে আমাৰ কৃষিবিভাগবো ইয়াত কৰ্ত্তব্য কাম নহয়। মই দেখিছো কিছুমান মাটিত মাত্ৰ এটা খেতি কৰে সেই মাটি দুটা খেতিৰ কাৰণে উপযোগী হোৱাতো দুটা খেতি নকৰে। তাত দুটা খেতি কৰিবলৈ বাধ্যতা মূলক কৰাৰ এটা আইন কৰাটোহে ভাল হ'ব যেন লাগে। কাৰণ আমি দেখিছো প্ৰায় খেতিয়ক সকলে এটা খেতি কৰাৰ পিচত মাটিখিনি এনেয়ে পৰি থাকে। যাতে ই সম্পূৰ্ণৰূপে আবাদ হয় চৰকাৰে সেইটো চাবলাগিব আৰু তাৰ এটা সুবিধা কৰিব লাগিব। আগতেও এই মৰ্মে মই এটা প্ৰস্তাৱ এই সদনত দাঙি ধৰিছিলো। এই কথাটো কৃষক ৰাইজক বুজোৱাটোৱেই হৈছে প্ৰধান কৰ্ত্তব্য।

দ্বিতীয়তে যিবিলাক মাটি যি খেতিৰ উপযোগী অৰ্থাৎ যি মাটিত কেবল ধান হয়, যি মাটি মৰাপাটৰ উপযোগী, সেই হিচাবে পৰীক্ষা কৰি সকলো মাটি শ্ৰেণীৱদ্ধ কৰি আমাৰ কৃষক সকলক বুজাই দি উপযুক্ত সাৰৰ যোগান দি তেজাল সঁচ দি সেই মাটিত সেই খেতি কৰিবলৈ উদগনি দিয়াৰ লগে লগে, এটা বাধ্যতামূলক আইনবো দৰ্কাৰ। তাকে নকৰি যদি আমি ইয়ালৈ আহি কেবল চিঞৰি আৰু দোষাবোপ কৰিয়েই আমাৰ কৰ্ত্তব্যৰ শেষ কৰো তেন্তে আমি আমাৰ ৰাজ্যৰ খাদ্যবস্তৰ অভাৱ গুচাব নোৱাৰিম। ই ধুকপ কথা, কাৰণ দিনে দিনে আমাৰ মানুহৰ সংখ্যা বাঢ়ি গৈছে অৰ্থচ মাটিৰ পৰিমাণ সেই অনুযায়ী কমিহে গৈছে।

Dr. E. H. CHAUDHURY: মাটিৰ সংখ্যা আৰু কমিল কেনেকৈ ?

Srijut DALBIR SINGH LOHAR: সেইটো মই সময় থাকিলে মাননীয় ডাক্তাৰ ডাঙৰীয়াক ভালকৈ বুজাব পাৰিলোহেতেন, তথাপি মাননীয় সদস্যৰ আমাৰ দেশত হোৱা প্ৰকৃতিৰ দুৰ্য্যোগৰ কথা অজ্ঞাত নহয়। ভূমীকম্প আৰু বানপানীৰ ফলত আমাৰ এনেকুৱা কিছুমান খেতিৰ উপযোগী মাটি দ হৈ গল, উৰ্বৰ মাটি কিছুমাণ ভূমীকম্পই ফালিচিৰি পেলালে, এইবিলাক কাৰণত মাটিৰ সংখ্যা কমি গল (হাহি) ইয়াৰ পৰা কিছুমান মাটি পাকিস্তানলৈ বান্ধি লৈ গৈছে বুলি মই কোৱা নাই (হাহি)।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই যি খিনি suggestion দিছো, সেইখিনি একেবাৰে স্পষ্ট কথা, ইয়াক অসত্য কথা বুলি যেন উৰাই নিদিয়ে, কাৰণ অসত্য কথা কোৱা বনুৱা প্ৰতিনিধিৰ উদ্দেশ্য নহয়, (হাহি)।

আৰু এটা কথা যিবিলাক মাটি নানা চাহ বাগানত অকামিলা হৈ জঙ্কল হৈ পৰি আছে তাৰে কিছু গভৰ্ণমেণ্টে Requisition কৰিছে আৰু কিছুমান এতিয়াও মালিক সকলে এনেয়ে পেলাই ৰাখিছে। অৰ্থচ সেই মাটিত কিছু পৰিমাণে খাদ্য দ্ৰব্য উৎপাদন কৰিলে আমাৰ এই শৰ্কট অবস্থাৰ পৰা অলপ হাত সাৰিব পাৰিলোহেতেন, গতিকে আশা কৰো যদি গভৰ্ণমেণ্টৰ ইতিমধ্যে সেই মাটি Requisition কৰাত অস্বীকাৰ আছে তেন্তে মালিকসকলক অন্ততঃ শতকৰা দহজন বনুৱাক খাদ্যদ্ৰব্য উৎপাদন কৰাত নিয়োগ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিব। তেতিয়া বাগানৰ দৰ্কাৰী বস্তুখিনি

তাতে উৎপন্ন কৰি অন্ততঃ বাগান বিলাক self sufficient হলেও সংগ্ৰহ কৰা বস্তুবে বাকী বাইজৰ কিছু অভাৱ মোচন হব পাৰে। বাগানৰ আৰু কিছুমান ধনীলোকৰ এমেয়ে বহুতো খেতিৰ উপযোগী মাটি এনেয়ে পৰি থকা কথাটো মই যোৱা অধিবেশনতো উত্থাপন কৰিছিলো। কেৱল সেয়ে নহয়, এনেকুৱা উক্তি মই আজি ৫ বছৰে প্ৰকাশ কৰি আহিছো। গতিকে মই ইয়াকে কও যে আমি মুখেৰে চিয়ৰি ফুৰিলেই বাইজৰ কাম কৰা নহয়। আমি পুকুত কৰ্তব্য নকৰি জনসাধাৰণক ভিক্ষাৰ জুলি লৈ আগবঢ়াই দিছো, প্ৰত্যেকেই কেবল চৰকাৰক নিন্দা কৰি গৈছে। কিন্তু আমাৰ ৰাজ্যখন কি কৰিলে স্বাবলম্বী হব তাৰ চিন্তা কৰানাই। আমাৰ অনুবস্ত্ৰৰ কাৰণে পৰৰ মুখলৈ চাবলগীয়া হেছে, কৰবাত পালে যানবাহনৰ অভাবত আনিব পৰা নহয় কিন্তু ঘৰৰ ভাত কাপোৰ ঘৰতেই উৎপাদন কৰিলে সেই সকলো বিপদৰ হাত সাৰিব যে পাৰি তাক উপলব্ধি কৰেইহে কৰিছে। এইবিষয়ত আমি কেবল চৰকাৰৰ মুখাপেক্ষী হলেই নহব সকলো ক্ষেত্ৰতে দেখা যায় আৰু মই এই সদনতো দেখিছো, তেওঁলোকে জানে যে আমাৰ দেশখন অনুবস্ত্ৰ বিষয়ত স্বাবলম্বি নহয়, তথাপি নিজে তাৰ চেষ্টা নকৰি চৰকাৰক দোষাবোপ কৰি আহিছে। কিন্তু মই নিবেদন কৰো যে তেখেত সকল নিজে স্বাবলম্বী হৈ বাইজ তথা চৰকাৰক দেখুৱাই নিদিয় কিয়? মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস যে আমাৰ ৰাজ্য স্বাবলম্বি নোহোৱালৈকে আমাৰ যি অভাৱ আছে তাক পৰৰ মুখাপেক্ষী হৈ পূৰণ কৰা দুৰূহ। চৰকাৰে যিনানেই চেষ্টা নকৰক অভাৱ থাকিয়েই যাব।

অধ্যক্ষ মহোদয়, এটা কথা নটক নোৱাৰো, যে আমি দুই এটা ন্যাৰ্য্য কথা কলে কিছুমান সদস্যৰ গাত দোষ পৰে। সেইটো তেওঁলোকে সহ্য কৰিব নোৱাৰি কোনো কোনোৱে কৰিলে বাধ্য হয় যে আমি এই বিলাক কেবল চৰকাৰক ভালৰি লগাবলৈহে কও। চৰকাৰৰ পৰা কিবা পাবৰ আশা কৰো সেইকাৰণে চৰকাৰক flattery কৰো বুলি কয়। কিন্তু বনুৱা পুতিনিধিয়ে কৰো মেহেৰবানী নিবিচাৰে। জাতিৰ পিতা মহাত্মাগান্ধীয়ে যি আদৰ্শত অনুপানীত কৰি আহিছে, যি অনুষ্ঠান গঢ়ি দিছিল তাকেই সম্বল কৰি বনুৱা পুতিনিধিয়ে তাৰ কৰ্তব্য কৰি থাকিব, (হাঁহি) দল সলাবলৈও নেয়ায় আৰু কাকো নিন্দাও নকৰে। সেই সদস্যসকলে মনত বখা উচিত যে ওপৰলৈ খু পেলালে নিজৰ গাতে চিত্তিক পৰে। মোৰ এইটো flattery নহব যদি মই কও যে অকল নগাঁওৰ নিচিনা সৰু ঠাই এখনতে চৰকাৰে ১০৮ খনকৈ cheap grain shop খুলি দিছে। ডিব্ৰুগড়ৰ কাৰণে ৫০খন বিচাৰিছিলো, কিন্তু দিয়া হৈছে ৬৩খন। ইয়াকে কলে আমি flattery কৰা বুলি দোষাবোপ কৰে আৰু ইমান কৰা স্বত্বেও আকৌ চৰকাৰক নিন্দা কৰিবলৈ নেৰে।

বৰ পৰিতাপৰ বিষয়, আমাৰ চাপ্লাই মিনিষ্টাৰ শ্ৰীযুত চৌধুৰী ভাঙৰীয়াই, নগাৱত ১৮৩ খন, ডিব্ৰুগড়ত ৫০ খনৰ ঠাইত ৬৩ খন cheap food grain shop দিয়াৰ কথা উল্লেখ কৰি Supply আৰু Distribution ৰ উন্নতিকল্পে যি আঁচনি আৰু হিচাব দাঙি ধৰিলে, সেইখনত 'ধোৰামন্ত্ৰীৰ' কাৰ্য্যৰ হে আখ্যান পালে। মোট কথা, পুৰল বেগেৰে বাঢ়ি অহা আমাৰ খাদ্য শঙ্কটৰ সমাধান কল্পে, আমাৰ দেশৰ উৎপাদন বচাবলৈ লাগিব। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীৰ গঠন মূলক আঁচনি কাৰ্য্যকৰি কৰিলেহে, ভাৰতবাসী আজিৰ জগতত সজ্জীৱ হৈ উঠিব পাৰিব। তেখেতৰ নীতি অৱলম্বন নকৰিলে ভাৰতবাসীৰ পৰিত্ৰান নাই। অধিক শস্য উৎপাদন পুস্কৃত, সদস্য মোঃ অটাইৰ বহমান চাহাবে, যি কলে যে, অসমৰ চৰনীয়া পথাৰ বিলাক (Grazing Reserve) খুলি দিব লাগে—সেইটো মই যুক্তি সঙ্গত আৰু কাৰ্য্যকৰী বুলি নাভাবো আৰু সেই ক্ষেত্ৰত তেখেতক মই সমৰ্থন কৰিব নোৱাৰো। আমাৰ খেতিৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান সজুলি গৰু মহৰ বাঁহৰ নিমিত্তে, এই চৰনীয়া পথাৰবিলাক আচুতীয়াকৈ সংৰক্ষণ কৰাৰ দায়িত্ব অতি গুৰুতৰ, আৰু এইবিলাক নাৰাখিলে, আমাৰ অতি লাগতীয়াল গৰু মহবিলাক চৰিব কত? খেতিৰ লগে লগে, আমাৰ পুষ্টিৰ আহাৰ, যেনে গাখীৰ শিউ, মাংখন আদি পাম কৰ পৰা? আমাৰ জাতিৰ সম্পদ সৰু সৰু লবা-ছোৱালী বিলাকে এইবিলাক পুষ্টিৰ আহাৰ ঠিকমতে নাপালে স্ত্ৰস্থ আৰু সবল হৈ, কেনেকৈ দেশৰ হকে ভবিষ্যতে যুজ কৰি দেশ ৰক্ষা কৰিব? কাজেই অন্যান্য খাদ্য সম্ভাৱৰ উৎপাদন বৃদ্ধি কৰাৰ লগে লগে এইবিলাকবো উৎপাদন বৃদ্ধি কৰিব লাগিব। এই বিষয়েও আমাৰ চৰকাৰে বিশেষ ভাবে চিন্তা কৰা উচিত।

এই প্ৰসঙ্গত মই এটা সাধু কথাৰ অৱতাবনা কৰিব খোজো। এসময়ত এখন দেশত পূজা-সকলৰ খাদ্যাভাৱত হাহাকাৰ অৱস্থাহল।

The Hon'ble the SPEAKER : আপোনাৰ কথা দীঘলীয়া নকৰিব।

Srijut DALBIR SINGH LOHAR : অধ্যক্ষ মহোদয়, অলপ চমুৱাই আনিম।

এখন দেশৰ বজাই আন এখন দেশৰ বজাক কলে যে, পূজাৰ ইমান হাহাকাৰ, আপুনি তাৰ উপায় কৰিছে কি? সি যি কি নহওক, মই আপোনাৰ পৰা চাৰিটা বস্তু বিছাৰিছো যদি দিব পাৰে ভাল, নহলে আপোনাৰ ৰাজ্যৰ লগত মোৰ যুদ্ধ অনিৱাৰ্য্য। যুদ্ধত যোৱে জিকে সেয়ে ৰাজ্য লব। বস্তু কিটা এই—

১। অচল কি কমচল ২। কমচলদে অচল ৩। গাঁওডীকে গাধা ৪। বজাৰকে কুটা। বজা শুনি অবাৰ হল। তেওঁৰ মন্ত্ৰী বীৰবলক মাতি কলে। বীৰবলে কলে কোনো ভয় নাই মই চাৰিওটা বস্তু দিম। এই উদ্দেশ্যে বীৰবলে বস্তু সংগ্ৰহ কৰিবৰ বাবে যো-যা কৰিলে, প্ৰথম বস্তুটো সংগ্ৰহ কৰিবৰ বাবে বীৰবলে নিজৰ বিবাহিতা তিৰোতাক দেখুৱাই এগৰাকী বাতলু তিৰোতা ৰাখিলে আৰু দিনক দিনে বিবাহিতা তিৰোতাক মনত নানান কষ্ট দিবলৈ ধৰিলে তাকে দেখি বিবাহিতা তিৰোতা গৰাকীয়ে মনতে বৰ আঘাত পালে আৰু মনে মনে ভাবিলে যে, মই বিবাহিতা তিৰোতা সুখে-দুখে সদায় লগতে আছো। মনে মনে নিপদতে বন্ধ কৰি আহিছো, সেৱা শুশ্ৰূষাৰ ক্ৰটি কৰা নাই এনেস্থলত মোৰ প্ৰতি এই ব্যৱহাৰ, মই ইমান কৰিও আচল মৰম চেনেহ নাপাও আৰু বাতলু তিৰোতাই পায় বাক দেখা যাব। হঠাৎ এদিন বীৰবলে এটা তৰমুজ কাটি এখন বগা কাপোৰত বান্ধি আনি বাক দেখা যাব। হঠাৎ এদিন বীৰবলে এটা তৰমুজ কাটি এখন বগা কাপোৰত বান্ধি আনি বিবাহিতা তিৰোতা গৰাকীক দেখুৱাই কলে দেখিছা-বজাৰ লৰাৰ মূৰ কাটি আনিছো তোমাকো এদিন কাটিম। এই কথা কৈ গুছি গল। বিবাহিতা তিৰোতা গৰাকীৰ মনত বৰ ভয় লাগিল জানোচা মোকও কাটেই বাতলুক পাই। ইয়াকে ভাবি বিবাহিতা তিৰোতা গৰাকীয়ে হাই কৰি দিলে আৰু কলে যে বীৰবলে বজাৰ লৰাৰ মূৰ কাটিলে। পুলিছে আহি তদন্ত নকৰাকৈ বীৰবলক গ্ৰেপ্তাৰ কৰি বজাৰ ওচৰলৈ গল আৰু বজায়ো কোনো সন্মান নকৰি বীৰবলৰ ফাচিৰ ছকুম দিলে। এই সংবাদ পাই বাতলু তিৰোতা গৰাকীয়ে বজাৰ ওচৰত গৈ সুন্দৰ এটা গান শুনাই বীৰবলক ফাচিৰ পৰা মুক্তি কৰি আনিলে। এতিয়া চাওক আচল বিবাহিতা তিৰোতাই ফাচিৰ দিলে অৰ্থাৎ কমচলৰ কাম কৰিলে আৰু কমচল বাতলু তিৰোতাই ফাচিৰ পৰা মুক্তি কৰি জীৱন দান দি আচলৰ কাম কৰিলে। আমাৰ ভূঞা ডাঙৰীয়াবো বেজাৰ পাব লগীয়া কথাই। সদায় সকলো সময়তে দুখে-সুখে থাকি মিনিষ্টাৰ হবলৈ মৰম আনে পায়। গতিকে আমি উদাহৰণ স্বৰূপে ভূঞা ডাঙৰীয়াকে

(Voices—তেখেত সভাত অনুপস্থিত, তেখেতৰ নাম লোৱা বেয়া।

Srijut DALBIR SINGH LOHAR : অধ্যক্ষ মহোদয় নাম কোৱা নাই, উদাহৰণ হিচাপে এই খিনিকে কলো। সেই কাৰণে, মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিছো যাতে—

১। এতিয়া যিবিলাক বেমেজালিৰ সৃষ্টি হৈছে, খাদ্য শৰ্কট সমস্যা সমাধান পৰিকল্পে, কাৰ্য্যকৰী প্ৰতিবিধান লব লাগিব।

২। আমাৰ যিবিলাক মানুহক যোৱা ভূমিকম্প আৰু বানপানীয়ে নিখৰুৱা কৰি এৰিলে, সেইবিলাকক পুনৰ সংস্থাপন কৰিব লাগে—খেতিৰ সজুলি, খেতিৰ মাটি আৰু আৰ্থিক সাহায্য দি স্বাৰলম্বী কৰিবলৈ সহায় কৰিব লাগে। নহলে সেই মানুহ বিলাকে নিজৰ পৰিয়ালৰ ভৰণ-পোষণ কেনেকৈ কৰিব? এই প্ৰসঙ্গত মই আৰু এটা কথা নকৈ নোৱাৰো যে, ভূমিকম্প আৰু বানপানী বিশ্বস্ত সদিয়া ছৈখোৱা অঞ্চলৰ দুখ গ্ৰস্ত খেতিয়ক সকলক সেই ঠাইৰ পৰা তুলি, নি লেখা পানীত নি মাহে মাহে ৬ সেৰকৈ চাউল দিয়া হৈছে। ইয়াৰে তেওলোকে নিজেই খাবনে, লৰা-তিৰোতাই খাব? এইদৰে চলি থাকিলে অৱস্থা জটিল হৈ উঠিব। কাজেই tractorৰ সহায়েৰে চৰকাৰে মাটি চহ কৰি দিলে, এই বিপন্ন মানুহ বিলাকে খেতি কৰি নিজৰ জীৱিকা নিৰ্ব্বাহ কৰাত মূল্যবান সহায় হব। এইবিলাক সাধাৰণতঃ খেতিয়ক। মই বনুৱাসকলৰ প্ৰতিনিধি হিচাবে খেতিয়ক আৰু বনুৱাসকলৰ প্ৰতি এনে শৰ্কটস্বত্ব এনে প্ৰতিবিধান

লোৱাটো চৰকাৰৰ একান্ত বাঞ্ছনীয় বুলি ভাবো। ইয়াকে কৈ মই খাদ্য মন্ত্ৰী মহোদয়ক মোৰ এই পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলো।

Srijut KEDARMAL BRAHMIN: অধ্যক্ষ মহোদয়। হাউচনে ইস বক্তৃতা resolution পেচ কৰিয়া গয়া হয়, ওসপৰ ম'ই ভী চন্দ বাতে বোলনা চাহতা হ'। প্ৰস্তাৱক মহোদয় কা ভাষণ মইনে শুনা হয়। উসে সুনকৰ মুৰো এয়া লগা হয় কি রে ইস প্ৰস্তাৱ কে জৰীয়ে বৰ্ত্তমান খাদ্য পৰিস্থিতি কে বাবেমে সিৰ্ফ আলোচনা হী, কৰনা নহী চাহতে হে'। কিন্তু কেইসে এক section কো দুসৰে section মতভেদ কৰায়া জায় তথা জন সাধাৰণকো কেইসে ব্যৱসায়য়োকো বিৰুদ্ধ ভড়কায়া জায়, তথা সবকাৰী কৰ্মচাৰী আৰু Border পৰ বহনেৱালোকো সবকাৰ কে বিৰুদ্ধ ভড়কায়া জায়, তথা হাসাবে প্ৰধান মন্ত্ৰী জৱহাৰলাল জী নে, প্ৰধান মন্ত্ৰী হোনেকে পহলে কালাবাজাব কৰনে ৱালাকে বাবেমে কথা থা। উসকো দোহাৰাকৰ সিৰ্ফ উনকে বিৰুদ্ধ ভাব পৈদা কৰনেকী চেষ্টাকী হয়।

উনকে লম্বৰ ভাষণমে' ভুখমৰী, revolution, hunger march, scarcity আদি কে বাবেমে হী জাদা কথা হয়। ইসমে উনকা উদ্দেশ্য দুসৰা হী মালাম হোতা হয়। খাদ্য বস্তু কে সৱাল কো হল কৰনে কে লিয়ে কোদি ঠোস বাত, আচছী সলাহ রে নহী দে বহে হে'য়। উনকে জেইসে এক কাবিল আদমী মে বহত কুছ আশা থা। মগৰ উনকা ভাষণ সুনকৰ হমে নিৰাশ হোনা পড়া।

মন্ত্ৰী মহোদয়নে ইন বাতোকো বাবেমে' বহত কুছ কথা হয়। উহোনে খাদ্য সামগ্ৰী কী বৰ্ত্তমান কমী কে কাৰণ আউৰ ইসকে supply আদি কে পিছলে ইতিহাসকো কো হাসাবে সামনে ৰখা হয়। উহোনে কথা হয় কি পিছলে যুদ্ধকে পহলে ভী আসাম মে' বাহাৰসে বহত চাৰল আয়া কৰতা থা। যহা বৰ্ম্মাসে চাৰল আতা থা। যহা ভী কাফী ধান পৈদা হোতা থা। ভুকম্প, বাঢ় আদি কী ৰজহসে ধান কী পৈদাইশ বহত ঘট গয়ী হয়। অব হমে যহী সোচনা চাহিয়ে কি যহ অবস্থা কেইসে সুধাৰী জায়। অধিক খাদ্য সামগ্ৰী উৎপন্ন কৰনেমে' আউৰ জনতাকো দেনেমে হম কেইসে সফল হে'। ইনহী বাতোকো বাবেমে হমে' বিচাৰ কৰনা চাহিয়ে।

আপকো procurement ৰখনা হয়, তো procurement মে' হমে' কেইসী সফলতা মিলী হয় যহ আপকো সোচনা চাহিয়ে। নহী তো procurement কো উঠা দীজিয়ে। Procurement কো সফল বলানামে' সবকাৰকো চাহিয়ে কি জিতনা ধান পয়দা হে'। সব খৰীদ লে' আউৰ মিলোকো উচিং milling charge দেকৰ চাৰল লে'। ধান ভী মিল জায়েগা আউৰ competition নহী হোনেকে কাৰণ black market ভী নহী বহেগা। আউৰ মিলে' জো ধান কে অভাৱমে' বন্ধপড় হে'ৰ, যহ ভী চলগী।

আসামমে' ধান তথা চাৰল কে movement পৰ কোদি control ন বহে। কিন্তু বাহৰ জানে ন দিয়া জায়। ইসসে সবকো উচিং মূল্যপৰ চাৰল মিলতা বহেগা আউৰ জো এইসে control সে ফয়দা উঠা বহে হে'য়, যহ নহী উঠা সকেগা।

আপ levy কে বাবেমে' ভী বিচাৰ কৰে'। ছোটে ছোটে কিশানোসে levy ন লে'। বড়ে বড়ে কিশানোসে আপ levy লে' সেকতে হে'য়। খোড়ে দিন পহিলে Nowgong জিলেমে' Government নে cordoned areas কিয়া থা। উস বক্তৃতা খেতি কা নাম লেকৰ বহত সে আদমিয়োকো permit মিলতা থা। এইসে কিশানো মে' levy ৰসল কৰে'। ভাৰত Parliament মে' ভী কদ্দি বড়ে বড়ে সদস্যকী ৰায় হে'য় কি ভাৰতমে' আনাজকী কমী নহী হে'য়। ইসপৰ গোব কৰনা চাহিয়ে। Control পৰ আপ বিচাৰ কৰে'। আপ control কৰকে দেখ চুকে হে'য়।

অব decontrol কৰকে ভী দেখে। Decontrol সে লাভ উঠা সকতে হেঁয় স্বা নহী ইয়ে ভী দেখনা চাহিয়ে। আজকাল, BARPETA, Nowgong, আউৰ Dhubricন কিসান Jute পৈদা কৰনে লগে হেঁয়। উছমেঁ উনে সফলতা ভী মিলী হয়। কাৰণ ইসপৰ control নহী হয়। গেছ পৈদা কিয়া জা সকতা হয় স্বা নহী য়হ ভী দেখে। Manipur, Darrang, তথা Goalpara নেঁ বহত আচছা গেছ পৈদা হৰা হয়। য়হা Burnihat নে ভী Hon'ble Nichols-Roy সাহবকে বাগিচে নেঁ গেছ পৈদা হৰা হয়। সবকাৰ Bihar, United Province সে গেছকা আচছা বীজ লা দেঁ আউৰ গেছকী খেতি কৰায়ে। আউৰ এক বাত হে movement control কী। য়হ movement control উঠা দীজিয়ে। ঐসী চীজোঁপৰ control বখনেসে হী corruption বঢ়তী হয়।

কাপড়ে কী অবস্থা পহলে জিতনী খৰাপ থী অব উতনী খবার নহী বহী হয়। হমাৰে মিত্ৰ Rahman সাহাব কহতে হেঁয় কি BARPETA নেঁ মহীন কপড়ে কাফী মিলতে হেঁয়। মোটে কপড়ে চাহিয়ে। মহীন কপড়ে কে লিয়ে কালা বাজাবমেঁ কোদি স্থান হী নহী হয়। কাৰণ এইসে কপড়ে কা মূল্য বহত জ্যাদা বঢ়া দিয়া গয়া হয়। মোটা কপড়া আউৰ চাহিয়ে। Government of India কে সামনে পেশ কৰে আউৰ fine কপড়েপৰ control উঠা দেঁ।

আখিৰ মই Supply Minister সাহাব সে আউৰ এক বাত কহনা চাহতা হঁ। আজকাল কঙ্গ মিলেঁ সবকাৰ কী ওবসে বন্ধ কৰ দী গয়ী হেঁয়। শিৰসাগৰনেঁ বহত সী মিলেঁ বন্ধ হো গয়ী হেঁয়। লেকিন কুছ মিলোঁমে আটা পিসানেকী তথা দাল বনানেকী ব্যৱস্থা হয়। এইসী কঙ্গ মিলেঁ হেঁয় জ'হা চাৰল নিকালনে আউৰ আটা পেসানেকা কাম হোতা হয়। আপ ধান নহী দে সকতে তো আটা পিসানেকা কাম উনে চলানে দেনা চাহিয়ে। অগৰ আপ য ভী বন্ধ কৰ য়হদা জুলম য়হ হয়। এইসা জুলম নহী হোনা চাহিয়ে। এইসা হো তো কঙ্গ আদনিয়োঁকা ব্যৱসায় বন্ধ হো জাতি হয়। নুবোঁ আমগুৰি বাইস মিলস্ সে খবৰ মিলী হয় কি উনহে দাল বনানে নহী দিয়া জা বহা হয়। য়হ কেইসে হো সকতা হয় মালুম নহী। মন্ত্ৰী মহোদয় ইস তবফ ধ্যান দেঁ, আউৰ এইসা জুলম ন হোনে দে।

দুসৰী বাত য়হ হয় কি আপ আটা ন ম'ঙ্গাকৰ গেছ (wheat) ম'ঙ্গাৱাৰে। ইসমে হমাৰী মিলেঁ ভী চলেঙ্গী আউৰ হমেঁ তাজা আটা মিলেগা ৰব হমাৰে গায় ভেঁইসো কে ৱাস্তে চোকব ভী মিলেগা। Messrs. Steel Brother's বহত সা wheat লায়ে হেঁয় I. T. A. কে ৱাস্তে আসাম সবকাৰ ভী ভাৰত সবকাৰ কো আসামকে কোটে (quota) কো গেছ ভেজনে কো ৱাস্তে জোৰ দেঁ। আটা নহী। সময় বহত হী কম মিলা হয়। জ্যাদা কহনেকা সময় নহী মিল বহা হয়। ম'য় বেঠনা হী উচিং সমজ তাহঁ।

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মই বিতৰ্কত কোনো অংশ নলম বুলিয়ে ভাবিছিলো। কিন্তু প্ৰশ্নাৱকে মোৰ নামটো উল্লেখ কৰাত এই বিষয়ে কবলৈ বাধ্য হৈছো। তেখেতে কৈছিল যে মই কোনোবা এখন enquiry কমিটিৰ সদস্য আছিলো। সেই বিষয়েও মই এই পৰিষদক জনোৱা দৰকাৰ বুলি ভাবিছো।

The Hon'ble the SPEAKER: আপুনি কোনো কমিটিৰ সদস্য নাছিল ?

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: হয়, কোনো কমিটিৰ সদস্য নাছিলো। কিন্তু কিছুমান কাপোৰ চোৰাং বজাৰত বিক্ৰী হোৱা বিষয়ত, মই জিলাৰ D. C.ক stock verify কৰিবলৈ অনুমতি বিচাৰিছিলো। ১৯৪৮ চনত কানাইৰাম কিছনলাল ফাৰ্মে (Government পুৰ্ণিউৰিং এজেন্টি) প্ৰায় ১১২ বেল কাপোৰ পাইছিল, তাৰে কিছুমান কাপোৰ চুৰি হৈ কলাবজাৰত বিক্ৰী হৈছিল বুলি অনেক মানুহৰ পৰা জানিব পাৰি মই তাৰে সম্বন্ধত বৰ চাহাবৰ ওচৰলৈ গৈছিলো। কিন্তু তেখেতে মোক সেই দিনা verify কৰিবলৈ নিদিলে, মাত্ৰ Textile Inspector to report

বুলি লিখি দিলে। তাৰ দুদিন পাছত ডিব্ৰুগড়ত এই কাপোৰ বিক্ৰী হোৱা সম্বন্ধে এটা বিৰাট শোভাযাত্ৰা হৈছিল। সেই শোভাযাত্ৰাত জিলাৰ বৰচাহাবক আক্ৰমণ কৰি বহুত কথা কৈছিল। তেতিয়া মই বৰচাহাবক কৈছিলো যে তেখেতে যদি মোক সেই দিনাই Verify কৰিবলৈ দিলে-হে তেনে তেনেহলে এনে অৱস্থা নহলহে তেনে। মোক তেখেতে পিচদিনাহে Verify কৰিবলৈ দিলে, আৰু Verify কৰি যি পাইছিলো সেই কথা ডিব্ৰুগড়ত ৰাজহুৱা সভাত বুজাই দিছিলো। যে বাইজে কথাবোৰ যেনেকৈ শুনিছিল ঠিক তেনেকুৱা নহয়। যিবিলাক কাপোৰ গাৰলীয়া আৰু নগৰীয়া মানুহে ব্যৱহাৰ নকৰে তেনেকুৱা কিছুমান কাপোৰহে দজিক দিয়া হৈছিল। আৰু বৰচাহাবৰ মৌখিক হুকুম মতেই Textile Inspector এ পাৰমিটৰ ওপৰত সেইবোৰ দিছিল। অবশ্যে তাৰ লগতে কিছুমান ভাল কাপোৰো ওলাই গল। সেই কাৰণে যথোচিত বিচাৰ কৰি সেই Textile Inspector ক বৰখাস্ত কৰা হল। এতিয়া তাত কাপোৰৰ অৱস্থা দিনে দিনে ভাল হৈছে বুলি কৈছে আৰু ডিব্ৰুগড়লৈ ইয়াৰ ভিতৰত বহুত কাপোৰ আহিছে বুলি কৈছে। কাপোৰ ডিব্ৰুগড়লৈ গৈছে গছাঁ কিন্তু মোৰ অঞ্চলৰ মানুহে আজি বহুত দিনৰে পৰা কাপোৰ পোৱা নাই।

The Hon'ble the SPEAKER: Dr. E. H. Chaudhury এ যি কথা কৈছিল তাৰ বিষয়েহে কব লাগে।

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: হয়, সেই বিষয়েই কৈছো। কিন্তু মোৰ নামটো যেতিয়া তেখেতে উল্লেখ কৰিছে তেতিয়া এই বিষয়ে আচল কথাটো নিশ্চয় কব লাগিব। তাৰ পিছত মিঃ চাৰোৱান চাহাবেও কিছুমান কথা গভণ মেন্ৰটৰ বিৰুদ্ধে কৈছিল সেই বিলাকৰ কথাও কব লাগিব।

The Hon'ble the SPEAKER: আপুনি এতিয়া কৈছে কিয় ?

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: অকল সেই কথা কেই যে কম সেইটো নহয় তৰ্কতো ভাগ লব লাগিব। যদিও কাপোৰ ডিব্ৰুগড়লৈ যথেষ্ট পৰিমাণেই গৈছে তথাপি আজিলৈকে মোৰ অঞ্চলত কোনোৱে ১০।১২ মাহতে এটোকোবা কাপোৰ পাইছে বুলি কব নোৱাৰে। আমাৰ ওচৰত যিবিলাক কাপোৰ সৰবৰাহৰ কাৰণে Primary Trading Co-operative হৈছে তেওঁলোকেহে পাইছে। যিবিলাকৰ আৰ্থিক অৱস্থা ভাল নহয়। এই কথা মোৰা মাৰ্চ মাহতেই কৈছো আৰু যোৱা ৩ তাৰিখে Supply Minister কো কৈছো। কোৱাৰ উপৰিও মই তেখেতক লিখিও জনাইছিলো যে ১৮ বেল সুতা Central Trading Co-operative এ নিনিয়াকৈ পৰি আছে। তেখেতক তাত লিখি দিছিল যে এই মৰ্ণে তেখেতৰ পৰা আশি এটা আশ্বাশ পাবলৈ বিচাৰো। অন্ততঃ Primary Trading Co-operative এ যাতে কাপোৰ নাপায়। তাৰে কেই বেলমান আমাৰ জয়পুৰ টিংখাং অঞ্চললৈ দিবলৈ কৈছিলো। আৰু অনুৰোধ কৰিছিলো যাতে Primary Trading Co-operative বিলাকক নিদি Retailer appoint কৰি দিয়া হয়। তেখেতে তাত জয়পুৰ অঞ্চললৈ ৪ বেল সুতা Retailer appoint কৰি দিবলৈ লিখিও দিছিল। কিন্তু জিলাৰ কৰ্তৃপক্ষই সেই আদেশ নেনানিলে। কাজেই বৰ্তমান যি নিয়মেৰে চলোৱা হৈছে সেইটো সুবিধাজনক বুলি আশা কৰা নাই। ইয়াৰ পৰা Minister এ লিখিলে যে ডিব্ৰুগড়ৰ কৰ্তৃপক্ষক জনোৱা হৈছে আৰু সেই বকমে কাম কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে। (Interruption) মই জানো যে ডিব্ৰুগড়ৰ কৰ্তৃপক্ষই কেৱল কোপাবেটিভকহে দিছে কোনো Retailer appoint কৰা নাই। সেই বিলাকক দিয়াৰ গভণ মেন্ৰট কি ব্যৱস্থা কৰিছে ? (Interruption)

Srijut DALBIR SINGH LOHAR: যদি Advisory Board এ এনে কাম কৰিছে তেন্তে মই সেই কথা উলিয়াবলৈকে লাজ পাইছো, মই তেখেতক দিয়া চিঠি খনত উল্লেখ কৰিছিলো যে,

তাত কিছুমান Retailer আছে, সেই বিলাকক দিব লাগে। Primary Trading Co-operative ক দিব লাগে বুলি কোৱা নাছিলো ; সি যি হওক Advisory Boardৰ কথা শুনি যি কৰিলে তাত মই বৰ দুঃখ পাইছো।

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: তাৰ পাছত আমাৰ চাৰোৱান চাহাবে নাহবকটিয়াৰ Sub-Deputy Collector আৰু পুলিচ লৈ কিছুমাত্ৰী বিজাৰ্ভৰ পৰা কিছুমান বেদখলকাৰীক ঘৰ-দুৱাৰ ভাঙি শস্য নষ্ট কৰি উঠাই দিয়া বুলি অভিযোগ কৰিছে। শস্য নষ্ট কৰা কথাটো কোনো সত্যতা নাই। এইটো কেৱল এখন বিজাৰ্ভৰ কথা নহয়। টিংখাং মৌজাৰ ৬৭ খন বিজাৰ্ভৰ পৰা কিছুমান বেদখলকাৰী বনুৱা সম্প্ৰদায়ৰ আৰু গুখা সম্প্ৰদায়ৰ মানুহক সাগুনয় কৰি উঠি যাবলৈ অনুৰোধ কৰা আজি কেবা বছৰো হল সেই বেদখলকাৰী লোক সকলে আজি তিনি বছৰৰ আগতে মোক আৰু Sub-Deputy Collectorক ধনুকাৰেৰে সন্তোষ জনাইছিল। কিছুদিন আগতে স্বৰ্গীয় Sub-Deputy Collector অজয় মেচেণ্ডে কিছুমান Armed Force লৈ গৈ সেই বেদখলকাৰী লোক সকলক উঠাই দিবলৈ মাওঁতে নেপালীয়ে খুকুৰী দেখুৱাই ভয় প্ৰদৰ্শন দেখাইছিল। কিন্তু মই জনাত তেওঁলোকক কেৱল উঠাইহে দিছিল তেওঁলোকৰ শস্য আদিত একো অন্যায় কৰা নাছিল। (Interruption.)

Prof P. M. SARWAN: Sir, on a point of explanation I should like to say that there are certain *ex-tea* garden labour settled on Kachumari village grazing reserve. They were asked to vacate that land last year, and I made a representation to the Government that these are landless people and that they should be given lands. Government were kind enough to allow them to continue to cultivate the land until they were provided with land elsewhere. These ignorant ryots while they were waiting for being settled with lands elsewhere as promised by Government, these military operations were carried on. So that is the position, Sir.

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: মই ভুল কোৱা নাই তেখেতে ভুল কথা কোৱাৰহে প্ৰতিবাদ কৰিছো। (Interruption.)

The Hon'ble the SPEAKER: গগৈ ডাঙৰীয়া আপুনি চাৰোৱান ডাঙৰীয়াই লিখা চিঠি দেখিছিল নে ?

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: নাই তেনে কোনো চিঠি দেখা নাই।

The Hon'ble the SPEAKER: তেন্তে আপুনি বহি থাকক। (Voice—বহিব কৈছে যেতিয়া আপুনি বহি থাকক।)

Srijut BHADRA KANTA GOGOI: কিয় বহিম ? তেখেতে চৰকাৰৰ কৰ্মচাৰীক মিছা দোষাৰোপ কৰিছে। যদি কোনো লোকে চৰকাৰৰ অনুৰোধ নেমানি, বাধা নেমানি বেদখল কৰি আইন অমান্য কৰে তেন্তে চৰকাৰে কি সেই দৃশ্য নীৰবে চাই থাকিব ? যদি চাই থাকে তেতিয়া সেই চৰকাৰ দুৰ্বল চৰকাৰ। আমাৰ চৰকাৰে আইন ভঙ্গকাৰী বেদখলকাৰীৰ এনে কামত উচ্ছেদ কৰাত একো অন্যায় কৰা নাই। মোৰ আৰু অলপ কবলগীয়া কথা আছে। বহিলে কম কেতিয়া ? মই বাৰু খাদ্য সম্পৰ্কে অলপ কৈয়ে বহিম।

খাদ্যৰ যি অভাৱ অনাটন পৰিছে সেই বিষয়ে মই মন্ত্ৰী সকলৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো। বহু সদস্যই বহুত বক্তৃতা দি এই বিষয়টোৰ সমালোচনা কৰিছে। মোৰ বিশেষ কবলগীয়া নাই। যিহওক এই সম্বন্ধে মই বাজেট চেনৰ পৰাই আলোচনা কৰি আহিছো। ভূমিকম্প, বানপানী

প্রকোপত ডিব্ৰুগড় অঞ্চলত প্রচুর পরিমাণে খেতি নষ্ট হৈছে। এইবাব সেইয়ে হৈছে আৰু আনকি বহু কঠীয়া তলিতে পোকে নষ্ট কৰি পেলাইছে। চেলেকা আৰু যোৰ পোক আদিয়ে ধান বিলাক গছতেই খাই খেতি প্ৰায়েই নাশ কৰিছে। মই নিজে এই বিলাক দেখাৰ বাহিৰে কাগজে পত্ৰে প্ৰকাশ হোৱা দেখিবলৈ পাইছো। ধান গছবোৰ একেবাবে মৰি গৈছে। এই Pestৰ নিবাৰণৰ কাৰণে কৃষি বিভাগে একো যত্ন লোৱা চকুত নপৰে। গৰু ম'হৰ বেমাৰেও খেতিয়ক সকলক এইবাব বৰ বিমূৰত পেলাইছে। এই বিষয়ে Veterinary Departmentৰ ডাঙৰ ডাঙৰ কৰ্ম-চাৰীবিলাকে বিশেষ কিবা কৰিছে বুলি কব নোৱাৰো। ডিব্ৰুগড়ৰ Circuit House জিৰণি লৈয়ে তেওঁলোকৰ কৰ্তব্য সমাপন কৰে, তেনেকৈ কৃষি বিভাগৰ বৰমূৰীয়া সকলেও এইদৰে তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য সমাপন নকৰি গাঁওবিলাকলৈ গৈ ৰাইজক সৎ পৰামৰ্শ দি এই পোকবিলাক নিবাৰণ কৰাৰ দিহা কৰে আৰু গৰু-ম'হৰ বেমাৰৰ প্ৰতিকাৰৰ যত্ন লয়; তাৰ কাৰণে মই বিভাগীয় মন্ত্ৰী মহোদয় সকলক অনুৰোধ কৰিলো।

Srijut DALBIR SINGH LOHAR : অধ্যক্ষ মহোদয়, তেখেতে চৰকাৰী কৰ্মচাৰী সকলৰ ওপৰত কিছুমান অযথা দোষাবোপ কৰিছে, সেই বিষয়ে মই অলপ কব খুজিছো। আৰু বিজ্ঞাত ঘটনা ঘটনাত গুৰ্মা সম্প্ৰদায়ৰ মানুহ যে কোনো নাছিল সেইটো মই এই সদনৰ মাননীয় সদস্য সকলক নিবেদন কৰিব খুজিছো।

The Hon'ble the SPEAKER : নহয়, এতিয়া আপুনি বহক।

Srijut DHARANIDHAR BASUMATARI : মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, আমাৰ ডাঃ ইমবাণ হুছেইন চাহাবে যি আলোচনাৰ অবতাৰণা কৰিছে তাৰ কাৰণে মই তেখেতক ধন্যবাদ দিছো; ধন্যবাদ দিছো এই কাৰণে যে তেখেতে এই প্ৰস্তাৱৰ জৰিয়তে আমাকো আলোচনা কৰাৰ সুযোগ দিছে। আৰু তেখেতৰ আলোচনাৰ আৰত কিছুমান Destructive বা ধ্বংশমূলক যুক্তি নাথাকিলে মই তেখেতক আৰু ধন্যবাদ দিলোহেতেন। তেখেতৰ আলোচনাৰ প্ৰথম ছোৱাত মই সিমান ভালকৈ মনোযোগ দিয়াই নাছিলো। কেৱল এটা Rough attention য়েই দি আহিছিলো। পিচত তেখেতে যি ভাষণ দিবলৈ ধৰিলে সেই ভাষণত যিখিনি শুনিবলৈ পালো তাত আমি গৰণ মেন্টৰ পক্ষৰ যিবিলাক মানুহ আছে নাইবা আমাৰ যিবিলাক বিভাগীয় কৰ্মচাৰী আছে সেইসকলেও তেখেতৰ যুক্তিত কোনো উৎসাহ উদ্দীপনা নাপালে। আমি জানো যে যেতিয়া কোনো সদস্যই যি কোনো আলোচনাৰ অবতাৰণা কৰা যায় তেতিয়া ৰাইজৰ মঙ্গলৰ হকে সদায় চকু ৰাখিহে আলোচনা কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। মই যদিও দেখা নাই তথাপি শুনিছো বা কাগজে পত্ৰে দেখিবলৈ পাও যে বিলাতৰ নিচিনা উন্নত দেশবিলাকতো যেতিয়া Opposition Bench ৰ পৰা বিৰোধী দলৰ নেতাই যি কোনো আলোচনাৰ অৱতাৰণা কৰে তেতিয়া তেওঁলোকে কেতিয়াও কোনো ধ্বংশমূলক আলোচনা বা উজ্জিক প্ৰশ্ন নিদিয়ৈ বা নকৰে। তেখেত সকলে আলোচনা অবতাৰণা কৰে—কেনেকৈ দেশখন গঢ়িব পৰা যায়, কেনেকৈ দেশৰ মানুহক উৎসাহ আৰু উদ্দীপনা দি উন্নতি কৰিব পাৰি আৰু কেনেকৈ দেশক স্বাৱলম্বী কৰি গঢ়ি তুলিব পাৰি সেই-বিলাকৰ আলোচনাহে আমি সদায় দেখিবলৈ পাও। কিন্তু আমি আঞ্জি হুছেইন চাহাবৰ পৰা তেনেকুৱা একো নাপালো। ই বৰ পৰিতাপৰ কথা।

অন্যান্য ঠাইত, যেতিয়া এটা আলোচনাৰ অবতাৰণা কৰে তেতিয়াই ধ্বংশমূলক ভাবে সমালোচনা নকৰি গঠনমূলকহে কৰি তোলে।

আৰু এটা কথা মই শুনি দুখ পাইছো খাদ্য অনাটন আলোচনাৰ দৰে গুৰুত্বৰ পূৰ্ণ সমস্যাটোকো উপলুঙা কৰি তুলিছে বুলিহে মই ভাবো আৰু তেখেতক স্থানীয় সমস্যাতেহে আৱদ্ধ থকা দেখা গৈছে। মোৰ মনেৰে আমাৰ মানুহবিলাকক কেনেকৈ সকলো কাৰ্য্যত উদ্দীপনা দিব পাৰি, সেই ভাব লৈহে আলোচনাৰ অবতাৰণা কৰিব লাগে। আমাৰ তথাকথিত বিৰোধী দলৰ নেতা ডাঙৰীয়াই, এই প্ৰসঙ্গত যিবিলাক কথা প্ৰকাশ কৰিছে, তাত আমি হতাশ নহৈ নোৱাৰো, তেখেতে যদি নিজৰ ঠাইৰ মানুহৰ মাজত ভিতৰলৈ সোমাই, যিবিলাকৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ অভাৱ অভিযোগ বোৰ উপলব্ধি কৰি, আচল কথাৰ অবতাৰণা কৰিলেহেতেন, তেনেহলে, তেখেতৰ পৰা চৰকাৰে ভাল

should have been settled with landless people who would have quickly produced food crops were denied lands on some pretext or other, so that from year to year waste lands have remained unsettled, causing both loss in food crops as well as Government revenue.

Procurement policy has not been efficiently implemented by the Procurement Staff, and that is why there has been black-marketing or smuggling in rice and paddy.

The best thing for the Government to do now is to abolish all Advisory Committees and hold the Subdivisional Officers and Deputy Commissioners entirely responsible for the implementation of policies and to drastically deal with corrupt people. It is bad taste on the part of Government supporters to ask people not to introduce politics in regard to the acute food problem. Such supporters conveniently forget that it is people such as they who have introduced politics in regard to assisting people to produce as well as to obtain food. The Government appointed Land Settlement Advisory Boards have functioned in such a manner that Congress supporters have been helped to obtain settlement of lands, denied to actually landless cultivators just because these people were unfortunate in being outside the Congress fold.

Congressmen have played politics on the miseries of people—will it pay them large dividends? I think it will not pay them any longer because the election is coming.

The people of Assam may produce any amount of food, but this food will not be sufficient to go round; there will always be leakages somewhere or everywhere, unless the Government sets its teeth to stamp out corruption, smuggling and black-marketing from the State of Assam.

Will Government live while the people die for want of food and cloth, while unsocial people in the Government and outside are manipulating matters bringing to themselves gain and untold miseries to the common people of Assam?

The Hon'ble the SPEAKER: You have exceeded your time. I give you one minute more.

Mr. BINODE KUMAR J. SARWAN: Sir, there is much talk about Grow-More-Food Campaign. This Grow-More-Food Campaign is simply on paper. I do not see any benefit from this scheme. People are still remaining the same as they were before, I do not find any improvement in them. Therefore I would ask those in-charge of Grow-More-Food Campaign to be more alert because there are some waste lands which have to be cultivated. As my Friend Mr. Ataur Rahman pointed out, in my own district also there are waste lands and professional grazing reserves and there are some non-cadastral reserves also. The Forest Minister refused to entertain some of the applications for such lands. There are many such lands where people who have no land can cultivate and produce more food. Unfortunately I have not been a member of the Food Advisory or Land Settlement Advisory Board. I know that things have not been done with justice, there have been cases of partiality in matters of settlement of land. It is the duty of the Government to see that the heads of the offices such as Deputy Commissioners and Subdivisional Officers are instructed that land should not be kept anywhere uncultivated. There are people who are only allotted land but they never do the cultivation because that requires labour and on that plea they keep the land uncultivated. Such thing is very undesirable specially at such a time when people are dying for want of foodstuff. In the interior areas there is no rationing. The landless unemployed people are in great misery. In India there are about 38 crores of people. Out of this only about

10 crores are in the town and the rest are outside the town. But what is the position of those people outside the rationed areas? Have one ever cared about their case? They are also in extreme misery.

Sir, I do not mean to say that Government should do away with procurement. We must support our Ministers and heads of the districts in this drive. We must carry on procurement, otherwise how the town people can go on. For towns like Shillong, Gauhati, Tezpur, Dibrugarh Government must have procurement, otherwise how the towns people will be fed? While thinking of the towns people we must have to think of others also.

I have nothing further to add and I would like to give chance to other Members to speak.

Shri SATINDRA MOHAN DEV : (Rising to speak.)

The Hon'ble the SPEAKER : The clock is about to strike three. Does the House wish to sit longer?

Mr. J. S. HARDMAN : That could be taken up on another day as we find many persons wish to speak.

Adjournment

The House was then adjourned till 1-30 P.M. on Friday, the 31st August 1951.

SHILLONG :
The 10th November, 1951.

R. N. BARUA,
Secretary, Legislative Assembly, Assam.